

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 29 КВІТНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 17 VOL. CXII FRIDAY, APRIL 29, 2005 No. 17

26 квітня минуло 19 років від дня Чорнобильської катастрофи

Такої катастрофи світ ще не знав

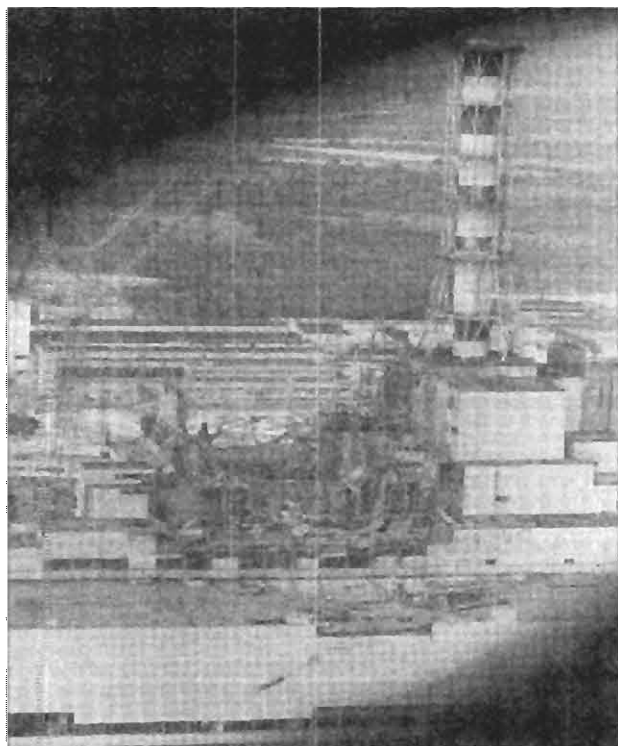
ВАШІНҐТОН. – 26 квітня 2005 року виповнилося 19 років від аварії на Чорнобильській атомній електростанції (ЧАЕС), яка увійшла до історії нашої цивілізації сумною й трагічною датою, пов'язаною з розвитком науково-технічного прогресу в XX сторіччі. Такої техногенної й екологічної катастрофи людство ще не знало. Епіцентром ядерної аварії стала багатостраждальна українська земля.

Останні дванадцять років Україна самостійно фінансує витрати на подолання наслідків аварії, для чого виділяється щорічно від 5 до 7 відсотків загальних витрат державного бюджету. За період 1991-2004 років витрати України на ліквідацію наслідків аварії склали більше 6.5 млрд. долярів США. Сьогодні радіяційна ситуація в Україні стабілізувалася й надійно контролюється державними органами. Всі дії уряду зосереджені на трьох основних напрямках: соціяльному, медичному й протирадіяційному.

Під захист держави узяті безпосередні учасники ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, найбільш уразливі верстви населення – діти й інваліди, жителі населених пунктів, розташованих на територіях з підвищеними рівнями радіоактивного забруднення. В Україні потерпілими від наслідків аварії на ЧАЕС визнано понад 2.9 млн. осіб.

ЧАЕС була зупинена в грудні 2000 року. Сьогодні Україна разом з іншими країнами й міжнародними організаціями здійснює заходи щодо створення об'єкту „Укриття", покликаного забезпечити безпеку виведеної з експлуатації ЧАЕС для населення й навколишнього середовища. Головними напрямами є стабілізація будівельних конструкцій існуючого

(Закінчення на стор. 17)

Четвертий енерґоблок Чорнобильської АЕС, зруйнований катастрофою 26 квітня 1986 р. Фото з архіву УНІАН

„Людство живе на позичений час"

Заголовком цієї публікації послужило одне з речень оприлюдненого наприкінці березня звіту великої групи спеціялістів зі Світового банку, які здійснили чотирирічне, фінансоване урядами багатьох країн, комплексне дослідження „Оцінка системи тисячоліття". Автори цього документу, вчені світового рівня, застерігають людство від діяльности, яка заподіяла великої, а в багатьох випадках – непоправної шкоди екологічній рівновазі нашої Землі, і стверджують, що сьогоднішнє людство вже живе на позичений час. Тяжко з цим погодитися, мусимо мати якусь надію, тому цей висновок ми вирішили використати лише як тривожне запитання, яке, на жаль, майже безпосередньо стосується й українського лиха, спричиненого Чорнобилем, а також подібних проблем у багатьох інших країнах.

В 1995 році на Маршалових островах, де після війни випробовували атомну зброю, активістка місцевого екологічного руху Роко Лангінбелік утворила громадську організацію „ERUB" (абревіятура, складена з перших літер назв чотирьох островів архіпелагу). Першою її акцією було свідчення перед Міжнародним судом про численні факти народжень на цих островах дітей зі значними порушеннями кісткової системи в їхніх організмах. Ці діти невдовзі вмирали. Жінки народжували по троє-четверо дітей, але висліди були ті самі. Також дуже збільшилася кількість захворювань раком щитовидної залози. Відтак „ERUB" об'єднала свої зусилля з захисниками довкілля в Пуерто-Ріко і на Гаваях, де також проводилися атомові випробування, і з тими людьми в Японії, котрі пережили трагедію Ґірошіми і Нагасакі. В лютому „ERUB" провела конференцію, на яку вперше запросила представницю з України – голову Комісії здоров'я Національної ради жінок України, доктора медичних наук Людмилу Порохняк-Гановську. Під час недавнього перебування в США д-р Л. Порохняк в супроводі президента Фонду допомоги дітям Чорнобиля д-ра Зенона Матківського, відвідала редакцію „Свободи". Нижче вміщуємо її відповіді на наші запитання.

– Маршалові острови десь на іншому кінці землі, що спільного між ними і Україною побачили організатори конференції?

– Плянетка наша маленька і така беззахисна! Беззахисна, хоч це парадоксально звучить, перед людством, котре протягом XX сторіччя не розуміло, що чинило. Виступи на цій конференції вразили мене саме подібністю ситуацій. Як в Японії, так і на Маршалових островах, так і в Україні населення не мало правдивої інформації щодо наслідків радіоактивного випромінювання. Згадаймо першотравневі колони дорослих і дітей в Києві, через пару днів після вибуху четвертого реактора... А на островах після атомових випробувань коралові рифи перетворювалися в білий пух, у якому бавилися діти. І лише коли смерть замахала косою все швидше, пух почали закопувати. Маршали пережили сорок три вибухи, вісім островів взагалі пішли

(Продовження на стор. 16)

Овації для Лідії Крушельницької

Ольга Кузьмович

НЮ-ЙОРК. – Неділя, 17 квітня 2005 року, – це був великий день для нашої широковідомого та всіма шанованого керівника Студії мистецького слова та актриси Лідії Крушельницької. Її вдячні учні влаштували 90-ліття її життя, присвяченого театральному мистецтву, а одночасно 40-ліття її мистецької „дитини" – Студії мистецького слова.

Довге та ретельне підготування цього вийняткового свята принесло відповідний успіх та зібрало багаточисленну українську громаду з молодшого та старшого покоління звеличників Л. Крушельницької – учнів, приятелів та представників громадського життя метрополії. Однак, найчисленніші серед понад 300 гостей в готелі „Пієр" були вдячні учні пані Лідії , що в один чи другий час вивчали під її проводом майстерність мистецького вислову та публічного його передавання.

Для нашої шановної Лідії Крушельницької це був справді вийнятковий день - вона не тільки святкувала в колі своїх звеличників і приятелів своє 90-річчя та 40-річчя Студії мистецького слова, що була немов її дитиною – але також у цей день доля дозволила її стати прабабунею. Отож до святкування було багато нагод, і це вдячні учні пані Лідії вдало та успішно відзначили.

Численно зібраних присутніх, зокрема членів родини, привітала Марта Кічоровська-Кебало, яка разом з Софійкою Зєлик були душею цього особливого свята. Молитву відмовив о. Вернард Панчук, парох УКЦ св. Юра, в заступстві перешкодженого іншими обов'язками Владики Василя Лостена.

Програмою провадила Марта Зєлик, довголітній член Студії мистецького слова, для якої усі події та усі особистості цього вийняткового свята добре відомі. Вона теж привітала усіх почесних гостей з духовенства та представників України та покликала до ключевого слова Президента СКУ, а одночасно довголітнього члена Студії мистецького слова – Аскольда Лозинського. У зворушливому слові А. Лозинський підкреслив великі заслуги Л. Крушельницької, стверджуючи, що вона була „ковалем наших національних душ", складаючи її щиру подяку, не забув згадати її постійних помічників, в тому числі присутнього на святі музиколога проф. Ігоря Соневицького. Важко було знайти краще та більше слово, як „дякую", щоб паки і паки пригадувати довголітню успішну працю Л. Крушельницької зі завжди новими молодими учнями мистецького слова.

Після цього ключевого слова присутні мали нагоду бачити у прозірках немов істо-

(Закінчення на стор. 18)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Зустріч керівників ГУУАМ

КИШИНІВ, Молдова. – У столиці Молдови Кишиневі 22 квітня відбулася зустріч міждержавного об'єднання ГУУАМ (Грузія, Україна, Узбекистан, Азербайджан, Молдова) – за участи керівників Грузії, України, Азербайджану та Молдови. На зустрічі було представлено ініціятиви щодо остаточного оформлення ГУУАМ як регіональної міжнародної організації. Виступаючи у Кишиневі, Президент України В. Ющенко закликав перетворити ГУУАМ на структуру, тісно пов'язану з Евросоюзом. „Ми більше не вважаємо себе уламками розваленого Радянського Союзу, – сказав він. Ми – суверенні держави, які прагнуть здобути належне місце в об'єднаній Европі, в регіоні утверджуються загальноприйняті в Европі цінності верховенства права, демократії й прав людини. Тепер наші країни є свідками маштабних геополітичних змін на пострадянському просторі. І в цьому зв'язку нам треба чітко визначити місце і ролю ГУАМ в новій архітектурі міжнародніх взаємин. На мій погляд наша мета – створення зони стабільности безпеки і й добробуту, якнайтісніше пов'язаної з Европейським союзом, і яка б розвивалася за европейськими правилами і стандартами". Він сказав, що за останні кілька років у регіоні відбулися істотні зміни, які характеризувалися завершенням чергової хвилі розширення ЕС і НАТО, які, за його словами, „стають безпосередньою частиною нашого регіону". Тому країнам ГУУАМ необхідно чітко визначити місце і ролю цієї організації в нових умовах міжнародних взаємин. За словами В. Ющенка, для здійснення спільної мети – створення зони стабільности, безпеки і процвітання, „вже сьогодні необхідно переходити на якісно нову структуру, приступивши до створення на базі ГУУАМ міжнародної регіональної організації зі своїм бюром, секретаріятом, пляном дій". В основу філософії нової структури можуть лягти три основоположні принципи: демократія, економічна стабільність розвитку, безпека. Учасники зустрічі ГУУАМ підписали 22 квітня Кишинівську деклярацію глав держав-членів ГУУАМ „В ім'я демократії, розвитку й стабільности". У ній відображені результати дискусій на засіданні цієї міжнародної регіональної організації.

Росія відмовила у відповіді щодо громадянства І. Бакая

КИЇВ. – 26 квітня Росія відповіла відмовою на запит Міністерства внутрішніх справ України щодо громадянства екс-керівника Державного управління справами Президента Леоніда Кучми Ігоря Бакая. До того народний депутат з фракції СДПУ(о) Нестор Шуфрич заявляв, що І.Бакай, котрого МВС викликало на допитування, має громадянство Росії. Одночасно Віктор Черномирдін, посол Росії в Україні, сказав: „Де він, І. Бакай зараз перебуває, я не можу сказати. Але я точно знаю, що у Бакая – російське громадянство, і перед тим, як його одержати, він відмовився від українського". „Чекаємо, що скаже Росія на другий запит, – чи І. Бакай знаходиться в Росії, бо на запит про його громадянство відповіли відмовою. Вони посилаються на конвенцію СНД про видання злочинців, хоча ми не просили їх його видавати, а лише встановити громадянство, чи є І. Бакай громадянином Росії", – зазначив заступник міністра внутрішніх справ Г. Москаль. Він також зауважив, що в міністерстві „очікували, що буде такий цирк", бо І. Бакай „не міг робити те, що він робив, не розраховуючи на те, що йому створять захист". Заступник міністра також повідомив, що триває перевірка фонду Леоніда Кучми „Україна", зокрема отримання 44 мільйонів з офшорних зон. І.Бакай фігурує в низці кримінальних справ про незаконну приватизацію майна Держуправління. Головне контрольно-ревізійне управління виявило в ході своїх перевірок у лютому-квітні, що Державне управління і його центральний апарат незаконно витратили 828.5 млн. гривень. Міністерство внутрішніх справ України запрошувало І.Бакая для пояснень. Однак І.Бакай до МВС не з'явився. Встановлено, що він проживає і працює в Російській Федерації. Виклики ігнорує. У разі підтвердження факту наявности у І.Бакая російського громадянства, „у Міністерства внутрішніх справ України виникнуть запитання до колишнього Президента України Леоніда Кучми і колишнього глави його Адміністрації Віктора Медведчука – на якій підставі І.Бакай працював на державній службі, що категорично заборонено чинним законодавством України",– зазначили у Відділі зв'язків з громадськістю МВС України.

Україна вшановує пам`ять жертв Чорнобиля

КИЇВ. – 26 квітня виповнилася 19-та річниця вибуху на Чорнобильській АЕС, що спричинило одну з найтрагічніших катастроф в історії людства. Загалом, за оцінками знавців, впливу чорнобильської радіяції зазнали сім мільйонів людей, з них – три мільйони українців. Тепер по цілій Україні вшановують пам'ять жертв катастрофи. У церквах відбуваються поминальні Молебні. Того ж дня Президент України Віктор Ющенко поклав квіти до пам'ятника ліквідаторам аварії на ЧАЕС у Києві. У покладанні також взяли участь голова Верховної Ради Володимир Литвин, прем'єр-міністер Юлія Тимошенко, члени уряду, голова Київської обласної державної адміністрації Євген Жовтяк, посадник Києва Олександер Омельченко. Під час церемонії прозвучали шість пострілів з гармат, пройшла сотня почесної варти та колона пожежних машин з сиреною на знак пам'яті. Також В. Ющенко помолився у церкві Свято-Михайлівського собору в пам'ять про загиблих.

КИЇВ. – 26 квітня відслужено Панахиду біля стели Національного меморіяльного комплексу жертвам Чорнобиля з іменами загиблих і померлих. На фото: вдови і матері учасників ліквідації катастрофи на ЧАЕС під час Панахиди. *Фото УНІАН*

Скандал у ФРН щодо віз громадянам Східньої Европи

КИЇВ. – Скандал у Німеччині навколо спрощеного візового режиму громадянам держав Східньої Европи – це реакція на політичні процеси в самій Німеччині, зазначив 26 квітня перший заступник міністра закордонних справ України Антон Бутейко. Абсолютно немає причин для звинувачення громадян України. „Для нас були дивними заяви деяких парляментаріїв ФРН, що українці, які приїхали до Німеччини – це бандити або повії", – сказав А. Бутейко. Скандал навколо візового режиму громадянам держав Східньої Европи триває. Міністер закордонних справ ФРН Йошка Фішер завив, що нічого не приховав від парляментської комісії, яка розслідує обставини надання віз громадянам держав Східньої Европи. „Мені нічого приховувати", – заявив він 26 квітня після того, як 25 квітня потрапив на засіданні комісії під „перехресний допит", який тривав у загальній складності 12.5 години. Й. Фішер висловив надію, що телеглядачі змогли зрозуміти відмінності між суттю справи і роздуванням проблеми опозиційним Християнсько-демократичним союзом, який використовує „візовий скандал" у внутрішньополітичних цілях. Колишній держсекретар в МЗС ФРН Лудгер Фольмер у березні 2000 року дав вказівку німецьким консульським установам у Східній Европі „в сумнівних випадках" приймати рішення про видання віз на користь претендента на її отримання. У результаті, як стверджує опозиція, Німеччину заполонили вихідці з східньоевропейських країн, часто з кримінальним минулим. Передусім, у зв'язку з цим докори лунають на адресу посольства ФРН в Україні.

Масове викрадення унікальних документів

ЛЬВІВ. – Львівські науковці та діячі культури звернулись з відкритим листом до віце-прем'єрміністра України з гуманітарних питань Миколи Томенка, міністра внутрішніх справ Юрія Луценка і голови СБУ Олександра Турчинова з приводу масового викрадення унікальних документів та архівних справ з Центрального історичного архіву України у Львові. Зокрема упродовж останніх років зникли матеріяли до історії визвольних змагань в Україні 1917-1921років, грамоти польських королів 16-18 століть. Викрадення архівів, було виявлене торік у липні, коли тодішній прем'єр Віктор Янукович подарував листи Михайла Грушевського музею історії України. Як виявилось, вони зникли з львівського архіву, а тодішній віцепрем'єр Дмитро Табачник придбав їх у США у когось з колекціонерів. Під час перевірки документів в архіві з'ясувалось, що частина їх вкрадена, а це близько 300 справ. Тепер слідство проводить Генпрокуратура, СБУ та правоохоронні органи. За фактом крадіжки порушена кримінальна справа. Львівські науковці у листі вимагають оголосити міжнародний розшук унікальних архівних документів.

У Військову доктрину знов включено вступ в НАТО та ЕС

КИЇВ. – У Військову доктрину України знову включені згадки про підготування країни до повноправного членства в НАТО і Европейському союзі. Це визначено указом Президента України Віктора Ющенка від 21 квітня, яким вводиться в дію рішення Ради національної безпеки і оборони від 20 квітня про внесення змін у Військову доктрину повідомляється на офіційному сайті Верховної Ради, в розділі „Законодавство". Президент ухвалив таке рішення, виходячи з проголошеної Україною стратегічної мети отримання членства в Організації Північноатлантичного договору (НАТО) і Европейському союзі, говориться в документі. Нагадаємо, що в липні 2003 року з Військової доктрини України була виключена теза про підготування до повноправного членства в НАТО і ЕС. Відповідний указ 15 липня підписав тодішній президент Леонід Кучма.

Звання Героя України присвоєно Л. Лук'яненкові

КИЇВ. – Звання Героя України присвоєно народному депутатові Левкові Лук'яненкові. В указі, підписаному Президентом України Віктором Ющенком, зазначено, що найвищої державної нагороди Левко Лук'яненко удостоєний „за незламну волю, громадянську мужність і самовідданість у відстоюванні ідеалів свободи і демократії, визначний особистий внесок у становлення і розвиток незалежної Української держави".

За повідомленнями інформаційних агентств

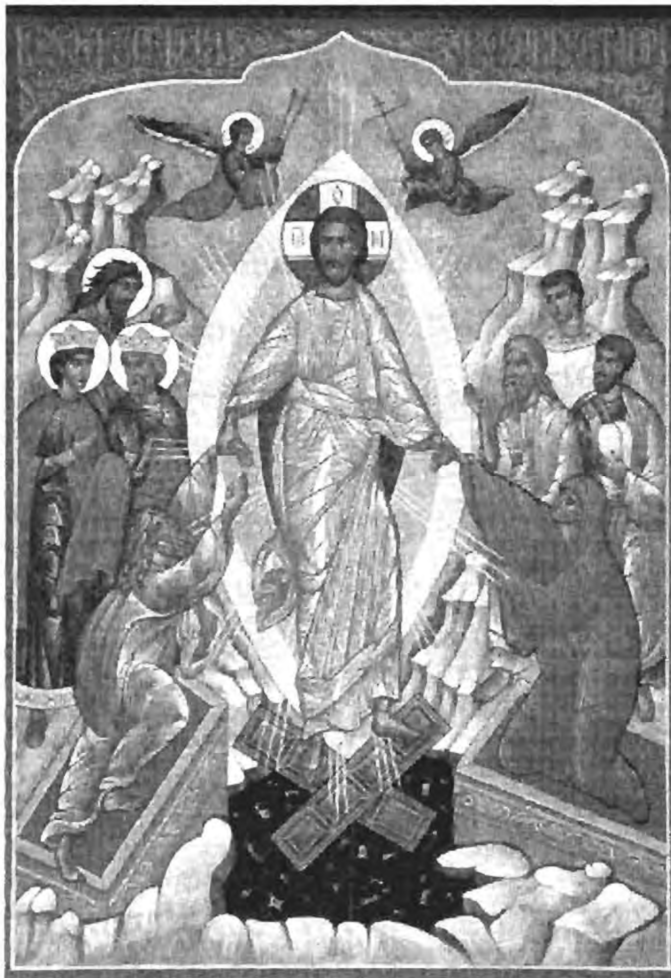
З Великодніми, весняними, святами!

Йосип Собко

Великдень

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
Шутками прикрасилась верба,
І квіти з землі вже визирають.
Великдень Божий - нове життя.
З ранку росою люди в церкву йдуть,
Великдень Божий стрічають.
Матері дітей своїх ведуть -
Молитись Богу...
А дзвони грають, не ждуть.
А де ж тії Великодні дзвони,
Що не дзвонили Богу?
А де ж тії добрі люди,
Що пережили злидні, тривогу?
Не дзвонили - молились
Волю викликали,
Та не знали, коли прийде?
Господа питали.

Ню-Гейвен, Кон.

Михайло Капелюх, „Сходження до пекла“

Євген-Крименко-Іванків

Новий Великдень

Христос Воскрес! Воскресла Україна!
З промінням сонця сплелася блакить.
І спів, і дзвони, радість Воскресіння
В церквах і душах наших гомонить.

Звіщає Волю, Божий Дар Спасіння
Новий Великдень, що зійшов з небес.
З Христом во кресла з гробу Україна,
Це - свято свят, надій, вершок чудес.

Похила випрямилась у народі спина,
Воскрес дух Слави в скованих серцях,
В садках вишневих зацвіла країна,
У світ весни новий веде нас шлях.

І буде мир, воскреслих дзвонів гомін,
Не смерти морок, але дух Життя,
І буде Бог і великодній спомин
І Україна - Вільна і Свята.

„Ради нас і нашого ради спасіння...“

Великоднє послання Владикам, всечеснішим отцям, преподобним монахам і монахиням, дорогим мирянам Української Греко-Католицької Церкви

Дорогі в Христі!

Сердечно вітаю Вас усіх зі святим празником Христового Воскресіння. Цьогорічний Великдень є особливим. Він припадає на той час, коли природа вже в повному весняному розквіті. Після нестабільної зими та провесни повними легенями вдихаємо свіже цілюще повітря. Око насичується розвиненою веселкою барв. Якесь особливе задоволення й насолода народжуються в нас, якесь незвичне відчуття, що ми осягнули стан стабільного розвою й готові прийняти повне плодів літо.

Подібно до того, як природа змагалася, щоб подолати зимову пору, так ми сподіваємося на оновлення суспільства. Це перший Великдень у виправданій надії на оздоровлення суспільного ладу в Україні, якого ми всі так прагнемо та задля осягнення якого нам потрібно змагатися.

Цьогорічний Великдень має ще одну особливу обставину. Святої пам'яті Папа Іван Павло II проголосив 2005 рік Роком Пресвятої Євхаристії. Ісус Христос тайно присутній між нами в Пресвятій Євхаристії під видами хліба й вина, але в насправді - це є Його Тіло та Кров, це Він, воплочений єдинородний Божий Син. Те, що покійний Святіший Отець хотів, щоб світ пригадав собі дуже чітко, - правда нашої віри, що Бог є завжди з нами. Спосіб Його перебування переходить усі можливості нашої уяви. Та не на цьому ми хочемо тепер наголосити, лиш саме на тій безперечній правді, що Бог є з нами завжди. Це надає цьогорічному Великодньому празникові ще більшої, виняткової урочистости.

Ці зовнішні обставини додають цьогорічному Великодневі незвичайного забарвлення, яке спонукає нас глибше вдуматися в зміст великого празника, бачити в ньому не лише нагадування про минулі події, а пережити його як щось щорічно повторюване, проте, з іншого боку, неповторне у відношенні до сучасних потреб.

Усі Господні празники церковного року підтверджують правду, яку визнаємо щоразу, коли виголошуємо „Символ віри“: що „ради нас і нашого ради спасіння“ Ісус Христос родився, жив між людьми, вчив, творив чуда, страждав, умер на хресті. Син Божий воплотився і добровільно прийняв терпіння з великої любови до людей.

У подіях, пов'язаних з Великоднем, ми бачимо особливу Божу всемогутність. Від створення світу до народження Ісуса Христа Господь Бог у різні моменти показував свою силу над природою та людьми. За час свого земного життя Ісус Христос - воплочений Божий Син - не раз творив чуда, які засвідчували Його Божественну владу. Але між усіма тими чудами немає такого, яке б дорівнювало Христовому Воскресінню - події, яку урочисто пригадуємо та святкуємо саме сьогодні.

У страсному тижні, який передує Великодневі, перед нашими очима проходила ціла низка прикрих подій: зрада Юди, втеча апостолів, відречення Петра, несправедливе засудження з боку Пилата, бичування Ісуса, Його хресна дорога, розп'яття і смерть, - які, на перший погляд здавалося б, свідчать про цілковиту поразку місії Ісуса Христа і Його благословенної науки. Це все - таке ганебне, таке пригноблююче, що навіть такий світлий момент, як встановлення на Тайній вечері Пресвятої Євхаристії, здавалося б, немов відходить на другий плян.

(Закінчення на стор. 24)

„Так, це правда!“

Великоднє привітання духовенству і вірним Святої Української Православної Церкви в Україні і по всьому світі перебуваючим.

Нехай мир, уділений Воскреслим Господом Його учням, перебуває з вами завжди і всюди!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Апостол Павло писав: „Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей! ... бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть....А коли оце тлінне в нетління зодягнеться, тоді відбудеться слово написане: „Поглинута смерть перемогою!“... А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав“(1 Кор.15: 19; 22; 54; 57).

Наше посланництво - запевнити, що кожний православний українець ширитиме Добру Новину про те, що перемога осягнена, що час миру встановлений, що час примирення вже близько, що світ не має що втрачати, а може здобути все, якщо прийме новий порядок, встановлений Воскреслим Господом. Наше завдання - казати нашим братам і сестрам, які ще покладаються на сили жадоби, ненависти, війни, фанатизму, сильної конкуренції та експлуатації, що їхні союзники вже переможені, що вирок уже винесений, що Христос є Бог! Наше завдання - розділити з ними Добру Новину: „Так, це правда. Він Воскрес“.

Дехто бажає наукового пояснення на це все. Але наука може аналізувати якусь подію, лише порівнюючи її до інших подій. А Воскресіння Христове не можна порівнювати ні до чого іншого. Що Великоднє Євангеліє сповіщає, не траплялося ніколи перед тим, ані не трапилося після того. Інші люди поверталися з мертвих, навіть Біблія подає приклади цього. Але вони поверталися лише, щоб знову померти. Господь же наш воскрес, щоб ніколи більше не вмирати. Він воскрес до Нового Життя, де смерти немає, і цим відкрив нам дорогу до Царства Божого і до спасіння всіх.

Смерть Господа нашого не була символічною смертю, а справжньою, і не супроводжувалась пахощами, квітами та гарною музикою. І Воскресіння Господа нашого з мертвих не було символічним Воскресінням, а справжнім поверненням Ісуса Назарянина до повноти Його Божественности і Його Людяности. Святі Отці Церкви ніколи не уникали цього унікального факту, і не казали: „Його Дух живе“ чи „Його ідеї живуть“, чи просто - „Він живе в тих, що вірують“. Ні, вони знали, що Ісус Христос, наш Господь і Спаситель, живе!

У час, коли ми, православні українці, з цього приводу торжествуємо, ми, ваші Архипастирі, котрим довірена духовна опіка кожного з вас, питаємо себе: „Виголосивши один одному і всьому світові на Великодній літургійній відправі цього Свята з Свят: „ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!“- чи готові ми виконувати наше посланництво? Яку різницю внесе в наше життя виголошення: „Христос Воскрес“,- коли ми збудимось у Світлий понеділок? Яку зміну внесе це ствердження у наші взаємини з членами нашої родини, з нашими співробітниками, з сусідами, з нашими ворогами? Як вплине виголошення „Христос Воскрес“ на наше ставлення до таких справ, як справедливість, мир, на наше служіння в місцевих громадських установах та і взагалі в світі?

Ми, що носимо Ім'я Господа і називаємо себе християнами, мусимо стати так, щоб світло, випромінючи з порожнього Гробу, відбивалось від нас й осяювало і наші громади, і життя всіх, кого ми зустрінемо під

(Закінчення на стор. 24)

АМЕРИКА І СВІТ

Зформовано новий уряд Іраку

БАГДАД, Ірак. – Прем'єр-міністер Іраку Ібрагім аль Джафарі 26 квітня подав до відома, що зформував новий уряд, до складу якого увійшли 36 міністрів та віце-прем'єрів. Вони представляють усі основні громади країни – мусульман-сунітів, шиїтів і курдів. Шиїти отримають 17 міністерств, курди – 8, суніти – 6. Список членів кабінету має бути представлений для погодження президентській раді, після чого його можуть затвердити депутати Національного асамблеї Іраку. Уряд не вдавалося зформувати упродовж трьох місяців після парляментських виборів.

Лукашенко про заяву Райс - 'по-філософськи'

МОСКВА. – Президент Білорусі Александер Лукашенко 22 квітня стримано відреаґував на заяву секретаря Державного департаменту США Кондолізи Райс, яка, перебуваючи 21 квітня в столиці Литви Вільнюсі, змалювала Білорусь як останній осередок диктатури в Европі. Перебуваючи у Москві, де він вів переговори з президентом Росії В. Путіним, А. Лукашенко заявив, що розглядає критику К. Райс по-філософськи. „Я щодо неї особисто чи щодо її висловлювань не маю жодних почуттів, – сказав А. Лукашенко. – Але як і з усім, якщо подивитися по-філософськи, то тут є позитив і негатив. Позитивно те, що вона принаймні знає, що є така країна Білорусь і, можливо, вона навіть уявляє собі, де та країна розташована. Можливо, вона помітила нашу країну, коли пролітала над нею вчора літаком. Я не думаю, що вона бачила там якихось терористів".

У Мінську – протести з нагоди річниці Чорнобиля

МІНСЬК, Білорусь. – Антиурядові демонстранти 26 квітня провели протести з нагоди річниці Чорнобильської катастрофи. Опозиція передала петиції з вимогами від тисяч громадян до Адміністрації президента. Серед інших вимог – вимоги зупинити вирощування сільськогосподарської продукції на забруднених територіях, скасувати обмеження на ввезення до Білорусі закордонної гуманітарної допомоги та на вивезення дітей на оздоровлення. До Мінська на демонстрацію, не санкціоновану властями, прибули мешканці постраждалих районів, а також активісти молодіжних організацій з України та Росії. 5 громадян України, які брали участь в акції протесту білоруської опозиції, щодо 19-ої роковини аварії на ЧАЕС, були затримані ОМОНом 26 квітня в Мінську. Всього затримано декілька десятків осіб, – 13 громадян Білорусі, 14 громадян Росії і 5 громадян України.

Болгарія й Румунія підписали угоду про вступ до ЕС

ЛЮКСЕМБУРҐ. – Румунія і Болгарія будуть найбіднішими членами ЕС. Керівники Болгарії та Румунії 25 квітня підписали угоди про вступ в ЕС. Церемонія підписання – останній формальний крок напередодні вступу тих країн до ЕС у січні 2007року. Однак, в угоді спеціяльним пунктом обумовлено відкладення вступу на рік, якщо Румунія і Болгарія не виконає вимог і стандартів ЕС. Евросоюз особливо наполягає на зміцненні незалежности судочинства, наполегливіших кроках задля подолання корупції та зміцненні контролі на кордонах . Для Болгарії та Румунії це – історична подія, хоча вони будуть найбідніші в організації, володіючи ледве третиною загальноевропейського рівня заможности. Їхній вступ ще може бути затриманий, якщо вони не спроможуться викорінити корупцію і реформувати систему судочинства. Еврокомісар з питань розширення Олі Рен сказав, що на рахунку кожен день, і застеріг, що в Евросоюзі настає втома від розширення, а це може зірвати іншу велику европейську справу – схвалення евроконституції – та посіяти безлад в організації.

Іракські повстанці не втратили здатности до нападів

БАГДАД, Ірак. – Найчільніший військовий в американських збройних силах генерал Ричард Маєрс заявив 26 квітня, що іракські повстанці не втратили здатности до нападів. Вони щоденно чинять від 50 до 60 нападів – стільки ж, скільки було і рік тому. Втім, додав він, наразі ще зарано казати про те, чи є теперішній сплеск насильства цілеспрямованою кампанією. Що ж до загальних тенденцій у розвитку ситуації в Іраку, то генерал Р. Маєрс переконаний, що успіх на боці американців: „Чи вважаю я, що ми перемагаємо? Напевно, що ми перемагаємо. На мою думку, перемога перебуває на нашому боці вже впродовж певного часу. І якщо зважити на кількість нападів, які ми реєструємо, то половина з них є безрезультативними. А отже, коли ми говоримо про 60 нападів на день, 30 з них не мають жодних наслідків в сенсі руйнування будівель чи ж поранень людей".

В Японії з колії зійшов потяг

ТОКІО. – Рятувальники і вояки в Японії витягали уцілілих з-під уламків швидкісного приміського потягу і житлового будинку, на який той потяг наїхав 25 квітня, коли зійшов з колії у передмісті Осаки. Понад 70 осіб загинуло і понад 400 зазнали поранень. На час аварії в потязі було 600 пасажирів. Катастрофа сталася невдовзі після ранкової години руху. Свідки кажуть, що потяг рухався надто швидко і почав тремтіти перед тим, як зійти з колії. Потяг зійшов з колії біля Амагасакі поблизу Осаки. Перший вагон розірвало навпіл. Слідчі одразу почали перевіряти чи перевищив потяг швидкість. Він виїхав за межу зупинки на попередній станції і мусив здавати назад, щоб посадити пасажирів. Але машиніст цього лиховісного потягу був малодосвідченим, зі стажем роботи менше року. Він вцілів, і поліція сподівається почути від нього, що сталося. Це – найгірша залізнична катастрофа в Японії за понад 50 років. Фахівці кажуть, що залізнична мережа в Японії вважається однією з найбезпечніших у світі. Щодня нею перевозять 60 мільйонів пасажирів.

Марш до меморіалу жертв геноциду

ЄРЕВАН, Вірменія. – 24 квітня сотні тисяч людей взяли участь у марші на відзначення 90-ої річниці масового вбивства вірменів у східній Туреччині під час Першої світової війни. Організатори ходи сподівалися, що в акції загалом візьмуть участь півтора мільйони людей, символізуючи число жертв у Вірменії 1915-17 рр. У ході взяли участь багато представників вірменської діяпори з США та Европи. Чужоземні делегації та політики очолювали процесію до меморіялу жертвам вбивств. За ними йшли сотні тисяч людей різного віку – від молоді до старших людей, які пам'ятають вбивства, які вірменський народ називає геноцидом. Жалобні заходи 90-ої річниці в квітні початку геноциду вірмен в Османській імперії відбулися в багатьох містах Вірменії, США, Сирії, України, Росії. Президент США Джордж Буш виступив зі спеціяльною заявою, висловивши співчуття. Він, проте, не вживав слова „геноцид". Франція, Росія та деякі інші країни визнали знищення вірмен у 1915 році геноцидом. Туреччина відмовилася зробити це. Кордони Вірменії з Туреччиною закриті і між двома країнами немає дипломатичних стосунків. Народ Вірменії хоче, аби Туреччина й увесь світ визнали вбивства 1915 року як перший геноцид XX сторіччя. Але Туреччина наполягає, що число загиблих значно перебільшене і що вірмени були жертвами Першої світової війни, а не геноциду. У той час, як Анкара готується до початку переговорів про вступ у жовтні до Европейського союзу, уряд в Єревані сподівається, що Европа змусить Туреччину змінити позицію, і саме це – одна з вимог учасників маршу.

Слідчі США виправдовують американських вояків

ВАШІНҐТОН. – Слідчі США дійшли висновку про безневинність американських вояків, які минулого місяця в Іраку застрелили співробітника італійських спецслужб Ніколя Каліпарі. Н. Каліпарі загинув на шляху до багдадського летовища, куди він супроводжував італійську заручницю, звільненню якої він сприяв. Американські урядовці кажуть, що його автомобіль рухався надто швидко поблизу контрольно-перепускного пункту і іґнорував попереджувальні постріли.Втім, американські слідчі визнають, що італійці відкидають головні положення їхнього звіту. Як зауважують аналітики, виправдання американських вояків може бути політично вибухонебезпечним в Італії, а відтак обидві сторони можуть виробити взаємоприйнятну версію подій перед тим як її оприлюднювати.

За матеріялами ЗМІ

В. Путін тужить за СССР, а світ - ні

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Президент Росії В. Путін 25 квітня у щорічному телезверненні про стан справ в країні назвав розпад СССР в 1991 році „найбільшою геополітичною катастрофою XX століття" та підкреслив, що через це мільйони росіян залишилися за межами нової Росії. „Для російського народу це стало справжньою драмою. Десятки мільйонів наших громадян і співвітчизників опинилися за межами Російської Федерації", – сказав В. Путін. Він також наголосив, що Росія зобов'язується захищати права російських громадян за кордоном.

„Для нас залишається найважливішим питанням міжнародна підтримка у забезпеченні прав російських співвітчизників за кордоном, і це не є предметом політичних чи дипломатичних торгів", – сказав він. Це було шосте звернення президента В. Путина на цій посаді, яке є, за його словами, єдиною програмою розвитку Росії на найближчі 10 років.

Позиція В. Путіна щодо СССР викликала неоднозначний відгук за кордоном, особливо в країнах, які були залежними від „імперії зла". Польські експерти назвали заяву В. Путіна спробою відродити імперську риторику періоду СССР. Міністер закордонних справ Польщі Адам Ротфельд, коментуючи заяву В. Путіна, сказав, що „розвал Радянського Союзу був найбільшою подією XX століття, але не найбільшою катастрофою". Польський міністер зазначив, що для В. Путіна найважливішим виявляється будувати державу в той час, коли світ намагається поставити у центрі уваги людину". Провідники найбільшої опозиційної партії „Закон і справедливість" у черговий раз заявили, що президент Польщі О. Кваснєвський не повинен їхати 9 травня до Москви на відзначення 60 роковин повалення фашизму. Як приклад, вони подають президента України В. Ющенка, який цей день буде відзначати на батьківщині.

Оглядач Бі-Бі-Сі Малком Хазлет заявив 25 квітня, що промову В. Путіна позитивно сприйматимуть ті верстви російського суспільства, які сумують за Радянським Союзом, коли вони почувалися частиною наддержави, якій не було рівних. Проте для багатьох людей у світі, і зокрема для мільйонів росіян, режим СССР був брутальним, корумпованим та ганебним. Вони святкували той день, коли СССР розпався. Президент В. Путін запевнив, що Росії не слід відхилятися від демократії та далі її розвивати. Питання полягає у тому, яку демократію має на увазі В. Путін. За межами країни посилюється занепокоєння, що Росія В. Путіна і далі буде утверджувати те, що за кордоном сприймається у кращому випадку як „обмежена демократія", де Кремль контролює ЗМІ, парлямент та суди, а неслухняних олігархів ув'язнює.

Закордонні критики помітили обіцянку В. Путіна покласти край „незаконним методам боротьби", що слід розуміти як намір Кремля не терпіти вуличні демонстрації протесту, які призвели до змін режимів в Грузії, Україні та Киргизстані.

Сейм Литви закликав Росію визнати факт багаторічної окупації Радянським Союзом балтійських держав. „Росія могла б вшанувати пам'ять жертв сталінських репресій, Голокосту, збройного опору, які для нашої невеликої держави були величезні, і тому розпад СССР в Литві вітали, як свято", – говориться у заяві С.03ейму.

За матеріялами ЗМІ

Належить до вічної пам'яті

До річниці смерти д-ра Джеймса Мейса

Є глибока доцільність в тому, що наша громада скорботно відзначає кожну річницю Великого голоду в Україні. Ця трагедія повинна стати частиною нашої національної самосвідомости.

В Україні „...впродовж десятиліть Голодомор 1932–1933 років був оточений тотальною змовою мовчання: мільйонів смертей ніби і не було", – пише Лідія Коваленко-Маняк, у дослідженні „Голод 33". Цю книжку вона писала разом зі своїм чоловіком Володимиром Маняком, вже в незалежній Україні, хоч злочинна влада і далі всіма способами придушує правдиву історію України. А Володимир Маняк загинув у загадковій автомобільній катастрофі і його дружина також рано, ще молодою відійшла в засвіти – може, якраз тому, що вони першими заторкнули замовчувану тему Голодомору в Україні...

В СССР це мовчання було примусове, та на Заході українцям також взяло кілька десятиліть, поки змогли звернути світову увагу на цю страшну подію.

Український інститут в Гарварді видав кілька книжок про Голодомор, в тому числі „Жнива скорботи" д-ра Роберта Конквеста і „Голод в Совєтському Союзі в 1932–1933 роках", співавтором якої був д-р Джеймс Мейс, молодий американський науковець. Згодом він присвятив все своє життя і кар'єру дослідженням терору Сталіна в Україні, причин та наслідків Голодомору.

І коли в січні 1985 року, старанням св. п. Ігора Ольшанівського в Конґресі США була створена Комісія розслідування Голодомору в Україні (Commission on the Ukraine Famine), очолив її конґресмен Даніел Майка, а д-р Джеймс Мейс став її виконавчим директором.

Керована Дж. Мейсом Комісія зібрала і видрукувала 200 свідчень від очевидців з усієї Америки і навіть з Канади, які пережили Голод 1932–33 років. З нашої парафії свідчили: Костянтин Степовий, Антон Лак, Варвара Діберт, Олена Криворук, Галина Забіяка, Калина Матула. Крім того, 8 жовтня 1986 року Комісія мала переслухання в Конґресі. Конґресмени і інші члени Комісії опитували д-ра Роберта Конквеста, Святослава Караванського, Івана Даниленка, Тетяну Павличко і мою маму – Варвару Діберт. Звіт з цього переслухування друкувався в „The Ukrainian Weekly" 2 листопада 1986 року.

Всі ці понад 200 свідчень, записані на касетах були переписані і видрукувані в трьох томах (1,733 сторінки) під заголовком „Усна історія Голодомору" (Oral History Project").

Я особисто мала честь допомогати в праці Комісії, роблячи транскрипції, а під кінець звіряючи зі звукозаписами чималу кількість уже переписаних матеріялів, які мені присилав д-р Джеймс Мейс.

Ось головніші з 19 пунктів спеціяльних резолюцій Конґресу США:

– немає сумніву, що Великий Голод в Україні був навмисно створений;

– жертв Великого Голодомору нараховується мільйони;

– неправдою є, що Великий Голод був спричинений саботажем „куркулів";

– голод був спричинений не посухою, а тотальним конфіскуванням усіх сільськогосподарських продуктів селян;

– у відповідь на протести українських комуністів, що надмірна конфіскація зерна у селян спричиняє Голод, Москва посилила тиск на українських селян;

– вмираючих українських селян не пускали шукати порятунку на територіях, де можна було дістати харчі;

– під час Голодомору певні представники американської преси співпрацювали з совєтським урядом, заперечуючи існування Великого Голоду в Україні. (На основі раніше засекречених документів д-р Дж. Мейс відкрив, що газета „Ню-Йорк Таймс", через свого кореспондента Дюранте, співпрацювала з урядом СССР і на догоду Сталінові приховувала Голодомор в Україні);

– хоч американський уряд мав вчасні і докладні відомості про Голодомор, він не зробив нічого, щоб змінити ситуацію, а навпаки, – у листопаді 1933 року визнав Совєтський Союз;

– Сталін і його прибічники у 1932–33 році вчинили геноцид над українським народом.

Посвятившись Україні і проблемам Голодомору, Дж. Мейс, крім згаданого рапорту до Конгресу США, написав ряд книжок і опублікував 68 наукових статтей про Голод і русифікацію в Україні. Він вивчив українську мову і з проголошенням Незалежности України часто їздив до Києва з доповідями і лекціями, а 1994 року переїхав на постійне життя в Україну, викладав в Києво-Могилянській академії, читав лекції з історії в інших навчальних закладах, друкувався в різних виданнях і редаґував англомовну сторінку демократичного часопису „День".

Він виступив у Верховній Раді і вплинув, щоб українська влада визнала Великий голод 1932–33 років геноцидом Сталіна супроти України, і вів боротьбу, щоб в Києві був споруджений гідний пам'ятник жертвам цього геноциду.

Коли своїми патріотичними виступами д-р Дж. Мейс дошкуляв ворогам всього українського, і вони чіплялися до нього – мовляв,чому він не вертається в Америку, він відповів: „Ваші мертві покликали мене".

Завдяки наполегливим насвітленням теми Голодомору, Президент Л. Кучма офіційно проголосив останню неділю кожного листопада Днем пам'яті про Голодомор в Україні.

Дж. Мейс народився 18 лютого 1952 року в штаті Оклагома. Його родина походить з індіянського племені – може, тому він міг зрозуміти і відчути несправедливості щодо українців, яких Москва масово нищила і русифікувала продовж довгих століть, а штучно створеним голодом виморила понад 10 мільйонів українських селян.

Помер д-р Дж. Мейс 3 травня 2004 року в Києві і був урочисто похований на Байковому цвинтарі. Помер у розквіті сил, на 52-му році життя.

Нехай українська земля, яку він полюбив, буде йому легкою, а пам'ять про нього і його вклад в скарбницю українського відродження – вічною!

Оля Матула,
Потомак, Мериленд

Інавґурація Папи Бенедикта XVI

ВАТИКАН. – 24 квітня 2005 року на площі Святого Петра у Ватикані відбулася урочиста Божественна Літургія, яку відслужив Святіший Отець Бенедикт XVI у співслужінні з Колеґією кардиналів. Літургія відбулася з нагоди офіційного початку Петрового служіння новообраного Папи Бенедикта XVI.

Після прочитання Євангелії Святішому Отцеві були вручені символи папської влади – Перстень - відомий як Перстень рибалки, виготовлений з золота. На ньому викарбуване зображення Святого Петра в човні та ім'я Папи. Використовується як печатка Папи та знищується у випадку смерти Папи.

Петрів палій –біла єпитрахиль з п'ятьма вишитими червоними хрестами, що символізують п'ять кривавих ран Христа, виготовлена з вовни ягняти, що символізує ролю пастиря, право одягати її мають єпископи і папи. Одягнена на Папу, вона є символом папської влади.

Цей момент вважається офіційним початком понтифікату 265-го Папи.

Відтак Папі Бенедиктові XVI виявили свій послух 12 осіб: три кардинали, єпископ, священик, диякон, монах, монахиня, подружжя пара та двоє миропомазаних дітей. Під час цього акту вказані люди символічно представляли цілу Церкву. Перед відправою Бенедикт XVI відвідав могили Святого Петра та Івана Павла Другого.

Під час Літургії у своїй інавґураційній промові Папа Бенедикт XVI звернувся до учасників Богослужіння з проповіддю. У ній зокрема прозвучали такі слова: „Не бійтеся Христа! Він нічого не відбирає, а дарує все. Той, хто дарує себе йому, одержує у сто разів більше. Відкрийте, розкрийте двері Христові – і ви знайдете справжнє життя", та закликав до єднання християн під проводом одного духовного пастиря. Звертаючись до понад 350 тисяч осіб під відкритим небом на площі Святого Петра, Папа привітав інші християнські церкви та єврейський народ – які, за його словами, мають спільну духовну спадщину. Він сказав, що не подаватиме програму керівництва Церквою, але дослухатиметься і керуватиметься Божою волею.

У молитві за успішний понтифікат Святішого Отця від Української Греко-Католицької Церкви взяли участь Блаженніший Любомир Гузар, Глава УГКЦ, Високопреосвященні Митрополити Стефан Сорока та Михаїл Бздель, Преосвященні Владики Гліб Лончина, Володимир Війтишин, Давид Мотюк та Мирослав Марусин. У Літургії також взяв участь Високопреосвященний Митрополит Пітсбурзький Василь Шот (ГКЦ).

У молитві єдналися глави 36 держав і 140 провідників урядів країн світу або їхні офіційні представники, включно з президентом і канцлером Німеччини. Від України на інавґураційній Літургії були Державний секретар Олександер Зінченко і посол України при Святому престолі Григорій Хоружий. О. Зінченко під час короткої розмови передав понтифіку вітання і найкращі побажання від Президента України Віктора Ющенка. У свою черґу, Святіший Отець передав благословення главі української держави і українському народові.

За офіційними даними Святого Престолу, в урочистій церемонії інтронізації взяли участь 350 тисяч осіб. Поліція У Римі посилила заходи безпеки задля охорони величезних натовпів прочан та чисельних керівників держав.

До Ватикану з'їхалися сотні тисяч прочан, зокрема багато з Німеччини – батьківщини 78-річного Йозефа Ратцінґера.

За матеріялами ЗМІ

З вірою дивімося у майбутнє

Дорогі друзі!
Христос воскрес!

Від імені колективу Постійного представництва України при ООН і від себе особисто сердечно вітаю вас з величним святом – світлим Воскресінням Христовим.

Зустрічаючи цей чудовий день у мирі і радості, ми прагнемо злагоди, любови і милосердя один до одного, з особливим оптимізмом і вірою дивимося у майбутнє, сподіваючись, що наші справи і помисли повернуться щастям і добробутом для наших рідних та ближніх. Тож, вітаючи вас, дорогі друзі, з Великоднем, хочу зі щирого серця побажати здійснення всіх ваших сподівань і благих починань, щастя вашим оселям, добра і любови вашим серцям.

Валерій Кучинський
Посол, Постійний представник України при ООН

Влада і преса

Добре відомо, що до Помаранчевої революції однією з найгостріших суспільних проблем в Україні була тяжка подвійна залежність засобів масової інформації – від владного режиму, котрий боявся критичного слова на свою адресу, і від олігархічних кланів, котрі завбачливо привласнили переважну більшість газет і телевізійних каналів, щоб, контролюючи громадську думку і маніпулюючи нею, зміцнити своє панівне становище й унеможливити якісні зміни в українському суспільстві.

Незалежну пресу формально ніхто не забороняв, не скасовував, однак вона, зі згаданих вище причин, нещадно витіснялася на периферію суспільної свідомости, не маючи ні надійної фінансової основи, ні достатніх творчих сил. На всю журналістську армію знаходилося не дуже багато особистостей, котрі не зрікалися моральних принципів і до кінця мужньо стояли на боці правди і справедливости, як наприклад, Георгій Ґонґадзе в Києві чи Ігор Александров на Донбасі. Лік переслідуваних і вбитих журналістів за похмуре десятиріччя Л. Кучми перевищив два десятки.

Тим часом режим підняв свою неправедну руку на щось більше, ніж житття окремих журналістів: виникло і швидко поширилося таке ганебне і небезпечне явище, як „інформаційне кілерство" – вбивство словом, пофальшованою інформацією, тенденційно спрепарованою плiткою. Згадаймо, як зображувалися у кривому дзеркалі цих засобів масової дезінформації Віктор Ющенко та його родина, Юлія Тимошенко й інші провідники антикучмівської опозиції, як їм тяжко було продиратися до народу крізь густе терня медведчуківських „темників".

Змінивши владу, Помаранчева революція цим самим відчинила двері до позитивних змін. Зокрема – у взаєминах між владою і ЗМІ. З боку влади бачимо цілком цивілізоване ставлення до преси, відсутність тиску, будь-яких „темників". А з боку ЗМІ? І тут виявляється, що у відчинені перед демократією двері нахабно лізе вчорашньо-режимне розуміння свободи слова – свободи від чести, совісти і правди. Хто ще чотири місяці тому ревно обслуговував клани і очорнював опозицію, сьогодні провокаційно підсуває нібито демократичну думку, що влада і преса завжди мусять перебувати в опозиції одна до одної, бо, мовляв, опозиційна до влади преса є єдиною запорукою демократії.

Судячи з дискусії, котра розгорілася після того, як київська „Телекритика" оприлюднила висліди опитування з назвою – „В демократичному суспільстві преса і влада – завжди опоненти", цю хибну думку, як не дивно, підтримує немало осіб зі світу політики і науки. Публіцист Іван Лозовий упевнений, що „коли державні мужі попереджають, що їм не подобається позиція декотрих ЗМІ, які 'знищують надію на демократію', тоді залишається лише братися за кулемет...". Слушно відповів на це Сергій Грабовський з журналу „Сучасність", нагадавши забудькам або тим, хто вперто не хоче пам'ятати, що совєтська „Правда", як і гітлерівська „Фолькішер Беобахтер" знищували не тільки надію на деморатію в своїх країнах, але й саму демократію.

Завданням незалежної преси не є обов'язково підтримувати чи бути в опозиції до влади. То ж чи не є це опитування спробою „вчорашніх" тихою сапою досягати далекосяжної цілі – залишити нову владу під постійним обстрілом? Хто з цього матиме користь, легко можна здогадатися.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про третій раз

Хто це придумав, що „три" чи „трійка" – це магічна цифра в нашому словнику? Так принайменше мені здається, коли на думку приходять різні приповідки, порівняння чи нагадування якогось нікому не відомого, таємничого значення числа „ТРИ".

До них саме належить і це „славне" „до трьох разів штука", яке насунулося мені в останньому часі, коли отримала запрошення презентувати свою другу збірку у завжди таких гостинних для мене приміщеннях 43-го Відділу Союзу Українок у Філядельфії.

Та ж саме оцей відділ давно-давно, ще у 1997 році влаштував з власної ініціятиви „Вечір фейлетонів" О-КИ, відтак у 2000-му – з нагоди появи першої збірки у книжковій формі під назвою „Про це і те", а тепер – втретє, з такої самої причини, з появою другої збірки друком „Про вчора і сьогодні".

Приємна і тепла атмосфера, яку організаторки уміють створити у Філядельфії, кожний раз залишає гарні спомини і щиру вдячність тим, що беруться за таке діло. В ім'я чого?

Вісім років проминуло від часу моєї першої зустрічі з громадянством Філядельфії. Вісім років – це довгий і короткий проміжок часу, залежно хто і як на нього глядить. Одне певне, що за ці вісім років, що ділили мене від першої зустрічі, пройшло багато, дуже багато подій історичного порядку, коли думаємо про нашу Україну. І цих вісім років дали мені багато матеріялів до тижневих фейлетонів, до реакції на ряд подій, що струснули не тільки мною, а цілим українським народом і тут, і там.

Чи можна було не реаґувати на це? Чи можна було не писати про це – нам, українським журналістам, саме тут, де ми були лише думками і бажаннями з тими, що створили „помаранчеву революцію" та її успішно перевели?

Правда, моя друга збірка „Про вчора і сьогодні" появилася ще перед подіями 2005 року – але, може, десь тут і там можна знайти це, що сьогодні стало так близьке нам усім. Чи мої щотижневі фейлетони не стають вже пережитком і непотрібним заповненням місця на другій сторінці „Свободи", можуть ствердити тільки читачі.

Але коли я побачила їх таку кількість у Філядельфії та усіх тих, що приходили до мене для підписання збірки „Про вчора та сьогодні", а про збірку говорили такі відомі в нашому світі особи, як Василь Махно та Іван Бернацький, у мене зібралася знову енергія на писання, а з цим і відповідний настрій так добре відданий у теплих раменах членок 43-го Відділу СУА у Філядельфії.

То, може, нічого поганого у третьому гостюванні у Філядельфії?

О-КА

З цілого серця дякую організаторкам із 43-го Відділу СУА за цей вечір, що відбувся 16 квітня з таким успіхом, і тим, які причинилися своєю участю до його успіху, зокрема В. Махнові та І. Бернацькому. Дякую, дякую!

О–КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Рік тому В. Янукович закрив музей історії Києва

Посилаю вам відбитки з київських газет про дуже сумну, трагічну ситуацію Музею історії Києва. Я розумію, що В. Ющенко і його міністри беруться за всі речі, які потрібно змінити, і що, можливо, ситуація Музею історії Києва не є питанням „життя і смерти", але тепер виходить, що музей опинився в жахливому становищі. Варто розповісти про це читачам „Свободи".

Катерина Росандіч-Кричевська,
Каліфорнія

9 березня виповнився рік від того дня, коли останній відвідувач зміг оглянути експозицію Музею історії Києва. Ось уже рік, як 250 тисяч унікальних експонатів запаковано й складено в непристосованих приміщеннях на вулиці Хрещатик, 2. Відтак кияни й гості столиці не можуть ознайомитися з історією одного з найстаріших міст Европи.

Музей історії Києва було урочисто відкрито 26 травня 1982 року, в рамках святкування 1500-ліття Києва, в приміщенні Кловського палацу – пам'ятки архітектури середини XVIII сторіччя.

Експозиція розповідала про історію столиці від часів виникнення життя на терені міста до сьогодення. За час існування музей відвідали понад 10 мільйонів киян різних поколінь та гостей міста – від школярів та студентів до перших осіб закордонних країн.

Широка наукова та науково-освітня робота музею зробила його справжнім центром києвознавства. Щодня до Музею звертаються десятки людей, які цікавляться минулим рідного міста, його мешканців, шукають деяких родичів. Музей з вдячністю приймає дарунки від киян, які стають експонатами.

Однак, у 2003 році Кловський палац став приводом для зазіхань з боку Верховного суду України. 11 серпня 2003 року тодішній прем'єр-міністер В. Янукович видав розпорядження про розміщення Верховного суду України в Кловському палаці після переміщення Музею історії Києва до Палацу мистецтв „Український дім".

Розпорядження прем'єра викликало обурення широкої громадськости. На захист музею і Кловського палацу виступили провідні діячі культури, науки, освіти. Верховна Рада України 18 вересня 2003 року прийняла постанову про необхідність збереження цілісного унікального історико-архітектурного та музейного комплексу Кловський палац, якою рекомендувала переглянути та скасувати розпорядження від 11 серпня 2003 року.

Здавалося б, справедливість мала перемогти... Однак 10 березня 2004 року Музей історії Києва був закритий для відвідувань, а 26 травня того року порожній Кловський палац перейшов до Верховного суду України.

Працівники музею переходили в „Український дім" (колишній музей В. Ульянова-Леніна) з надією, що у його залах вдасться розгорнути експозицію. Але музеєві виділили кілька кімнат на верхніх поверхах, де ледве розмістилися скрині з експонатами. А їх – 250 тисяч. Тепер і з „Українського дому" музей хочуть виселити, щоб на його місці створити „Творчу лябораторію сучасного мистецтва".

У Києві є два старовинних палаци – Маріїнський і Кловський. Перший служить для урочистих зустрічей особливо важливих гостей України. Можливо, В. Янукович, в минулому житті якого суди залишили пам'ятний слід, мав особливе ставлення до Верховного суду. Але чи це виправдовує розміщення судової установи в унікальному для міста Кловському палаці?

*За публікаціями газет **„Українське слово", „Вечірній Київ", „Новини Києва", „Газета по-київськи"***

Світ не без добрих людей

В Ню-Йорку і його околицях є багато стриян. І, в основному, вони міцно тримаються один одного, передзвонюються, радять, допомагають, діляться турботами.

Одного разу стриянки Леся Федич і Оксана Коваль розговорилися про життя в Стрию і про становище дітей, які проживають в дитячій установі „Сиротинець". Народилася ідея допомогти дітям. І яке було наше здивування, коли люди пішли назустріч і почали пропонувати свою допомогу: хто одягом і взуттям, хто грішми. Серед них – Оксана і Ростислав, Леся і Михайло, Галя, Наталя, Марія, Уляна, Надя, Віра, Настя, Олена, Гулістан та інші. Зібрали 290 дол. Ніби і небагато, але від щирого серця.

На цьому не зупинилися. Почали говорити про дітей-сиріт з усіма знайомими українцями і американцями. Насамперед відгукнулася чудова родина з Садл Рівер, Н. Дж., Брус і Анджела Алтшюлери. Вони пожертвували багато речей і 650 долярів. Родина Ричарда і Сандри Подпірків з Ню-Йорку подарували багато одягу, а Кароль Подпірка пожертвував 450 долярів. Всім цим людям – ре спасибі і низький уклін. Якою великою радістю було для дітей отримати чотири посилки з одягом, взуттям і солодощами!

Дитячий навчальний заклад „Сиротинець" був створений у червні 1996 року у зв'язку з важким матеріяльним становищем дітей, які залишилися без батьківського піклування. Це були голодні і хворі діти, які жили на смітниках, у підвалах будинків. Це були покинуті своїми батьками діти, без одягу, їжі, іграшок, а найголовніше – без ласки.

В числі перших були троє братиків і одна сестричка з сім'ї Іваниковичів. Ніде правди діти – шлях становлення дитячої установи був нелегким. Були і радість, і смуток, перемоги і поразки, сміх і сльози. Але все ділилося на всіх.

Не зчулися і діти, і вихователі, як пролетіли 9 років з того часу, як почали засівати зерна добра і любови у зранені дитячі серця. За цей час діти показали, що вони обдаровані, хочуть і вміють приносити людям радість. Скільки вистав, вечорів гумору, свят приготували вони самі, без допомоги старших.

Особливо хочеться відзначити дітей з родини Котлярових: Олену, Ольгу, Павла, Івана і Петра. Вони чудово співають, танцюють, беруть участь у театралізованих дійствах, концертах. А ще вони всі відмінно вчаться: Оленка – у коледжі, всі інші – у середній школі. Готується до вступу в університет Павлик. 11 випускників „Сиротинця" отримують освіту за своїм бажанням і уподобанням у різних навчальних закладах. Всього у „Сиротинці" виховуються 38 дітей віком від 3 до 16 років. З них 14 дівчаток і 24 хлопчики. Очолює цей заклад Леся Рванцова.

Дізнавшись про все це, ми, стрияни Ню-Йорку і Ню-Джерзі, дякуємо всім, хто відгукнувся на добрий почин і звертаємося до всіх, хто хоче допомогти. Адреса: дитячий навчальний заклад „Сиротинець", вул. Вокзальна, 106, м. Стрий, Львівська обл., 82400 Ukraine. Тел.: (380-3245) 52-346.

Марія Кухар,
Садл Рівер, Н. Дж.

Дякуємо за передплату „Свободи"

Правління Запорізького обласного об'єднання Всеукраїнського Товариства „Просвіта" імені Тараса Шевченка вітає працівників „Свободи" зі світлим святом Христового Воскресіння, зичить здоров'я та нових творчих здобутків у невтомній праці.

Дозвольте через вашу газету передати сердечні вітання з нагоди свята Марії Крижанівській та подяку за передплату часопису „Свобода" для запорізької „Просвіти", який ми реґулярно отримуємо і знайомимо просвітян з його публікаціями.

Не можемо, на жаль, подякувати особисто пані Марії, бо вона змінила місце проживання і ми втратили з нею зв'язок.

Тарас Шевченко,
голова об'єднання
Запоріжжя

Про загибиль Симона Петлюри

25 травня виповнюється 80 років від дня трагічної загибелі Симона Петлюри. У Парижі, на вільній землі Франції, жив С. Петлюра – з оберненим до України обличчям, де була Полтава, де була родинна його хата, де тепер ясніє Українська держава.

В критичні дні епохи люди виростають особливо швидко і несподівано. Симон Петлюра до війни був журналістом, і хто міг би тоді подумати, що роки революції зроблять з нього леґендарну постать бойовика і політика, що він вестиме одчайдухів на штурм „Арсеналу" і потім збагнувши символічний сенс свого життя мужньо вмиратиме на бруковії Парижу 25 травня 1925 року. Головний отаман військ УНР Симон Петлюра впав, але не зігнувся.

Василь Панчук,
Сент Пол, Мін.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Довідкове бюро УНСоюзу

Заповіт проти спадкоємця життєвого забезпечення

Шановний Осипе!
Один член нашої парафії у своєму заповіті призначив спадкоємцем нашу церкву. Його похорон відбувся декілька місяців тому, а вчора я мав нагоду поговорити з його дітьми і запитав про посмертний дар їхнього батька. Вони відповіли, що після покриття усіх рахунків жодних грошей не залишилося. Як це може бути?

о. Данило

Осип Гаврилюк, професійний продавець забезпечень УНСоюзу, штат Ню-Йорк
Електронна адреса: osyp@unamember.com

Всечесніший отче Данило!

Це трапляється постійно! Майно, після заплачення рахунків і податків, вичерпується. Заповіти є оскаржувані спадкоємцями і т. п. Як я уже з'ясував у моїй попередній колонці, найкращим способом ґарантії Вашої волі є придбання грамоти життєвого забезпечення, з одночасним призначенням спадкоємця.

Після отримання свідоцтва про смерть забезпеченева установа, згідно з законом, мусить чеком виплатити гроші точно визначеному спадкоємцеві. Якщо тут будуть рахунки до покриття, або, може, „несподівано знайдуться" члени рідні, які намагаються знайти гроші і т. д. – це даремна справа! Чек висилається на адресу спадкоємця і на його ім'я. І на цьому кінець!

Наприклад, парафіянин мав 62 роки життя, коли він включив до завіщання Вашу церкву. Залежно від структури заповіту, церква може отримати призначену суму грошей. З іншого боку, якщо б він купив грамоту забезпечення на ціле життя з одноразовою вкладкою ціною 4,915 дол, спадкоємець після його смерти отримує чек на 10,000 дол.! У більшості випадків спадкоємець звільнений від податку, а у цьому випадку церква отримала б повну суму – 10,000 дол.

Або, іншими словами, уживаючи полісу життєвого забезпечення, він пожертвував би у два рази більше. І його бажання були б сповнені – на відміну того, щоб залишити гроші у завіщанні майна. Зрештою – це його гроші і призначені, кому він хоче!

До наступного разу –

Осип

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Він сказав тоді: „Дякую Тобі, Україно..."

Папа Іван Павло II відвідав Україну 23-26 червня 2001 року. Він вважав ці відвідини нагородою для себе. Отже, на цю візиту він довго чекав. Маючи в своєму розпорядженні низку матеріялів, що стосувалися цієї теми, написав інформативну статтю під назвою: „Папа запрошений: він відвідає Україну в червні 2001 року".

Стаття була надрукована в деяких часописах у Канаді, в Австралії та Европі. Реакція на неї була різна, що є нормально. Тепер, коли зустріч Папи Івана Павла II з Україною буде поволі відходити в минуле, я - автор тієї статті, вважаю потрібним сказати, що я підписав би цю статтю ще і ще раз, бо вона потрібна для насвітлення важливого контексту. Тепер за ту червневу візиту Святішому Отцеві належить висловити глибоку подяку, інакше, - каміння може заговорити...

Мені вистачить нагадати декілька висловів Папи з його прощальної промови на летовищі у Львові 26 червня. Звертаючись до України й українського народу, Святіший Отець, між іншим, сказав (перекладаю з польського тексту): „Дякую Тобі, Україно, що своєю невтомною і героїчною боротьбою з наїзниками боронила Европу".

Для кращої орієнтації в справі цієї боротьби треба подати деякі факти. За княжої Руси це була боротьба з азійськими наїзниками, вона задокументована в „Слові про Ігорів похід" у вислові його автора: „Здрави, князі і дружина, побарая за христьяни на погания полки! Князем слава а дружині! Аминь". Там початки оборони Україною християнської Европи.

Тепер погляньмо на боротьбу Козаччини з тими наїзниками, що йшли на Европу з південного сходу. Війна Польщі з турками під Хотином 1621 року: 150-тисячна армія турків виступила проти Польщі і під Хотином завдала полякам великої поразки. Польща запросила до помочі козаків. Поляків було 30 тисяч, козаків під проводом Петра Сагайдачного - 40 тисяч. Козаки влучними маневрами проти турків врятували поляків, а з ними - всю християнську Европу. 1673 року турки знову виступили проти Польщі. Польський король Ян Собєський запросив до помочі козаків, які, під тим же Хотином, завдали туркам другої поразки і так спинили їхній наступ на християнську Европу.

1683 року турки виступили проти Европи ще раз. Під Віднем їх зустріла збройна сила европейських народів, до проводу яких був запрошений король Ян Собєський. Він знову запросив до помочі козаків, які пішли на цю війну під проводом гетьмана Степана Куниці,котрий стратегічними рухами розбив турецькі війська. І на цей раз то була така рішуча перемога, що 2 лютого 1684 року в папській каплиці у Ватикані був відслужений вдячний Молебень „за козацькі побіди над турками". Так була зломана турецька загроза Европі навіки.

Проте проти Европи виступили інші сили: більшовики. Проти них боролися збройні сили Української Народної Республіки і Польщі. Більшовики йшли на всю Европу, і 1920 року підступили під Варшаву. Тут польські сили з частинами армії УНР відбили наступ більшовиків і повернули їх назад. Ця перемога ввійшла в польську історію як „Цуд над Віслов". В тому чуді неабияку ролю відіграв український вояк, і добре, що хоч тепер Святіший Отець згадав все це і так урочисто, майже „екс катедра", подякував Україні за оборону християнської Европи.

Ще деякі вислови Папи: „Оце, залишаючи землі українські, - сердечні поздоровлення прагну спрямувати до братів і сестер та душпастирства Церкви Православної, всіх обіймаю своєю молитвою, всіх поздоровляю і до всіх спрямовую як побажання слова благословення апостола Павла до християн з Тесалоніків: „Господь спокою нехай обдаровує вас спокоєм завжди й у всякий спосіб" (2 Сол. 3:16).

„Нехай Господь обдарує Тебе, Народе український, який по здобутті врешті свободи, дякуючи витриманому і згідному заанґажуванню, почав діло відкривання своїх найправдивіших коренів і став на працьовиту дорогу реформ, щоб усім дати можливість життя і вияву власної віри, власної культури, власних переконань у межах свободи й справедливости... Бажаю, щоб Україна могла повно включитися до Европи, яка повинна обіймати ввесь континент від Атлянтику до Уралу...".

„Спокій і згода"! Оце тайна спокою і запорука правдивого і тривалого поступу. Дякуючи гармонії намірів і чинів Україна як батьківщина віри й діялогу дочекається визнання своєї гідности в спільноті народів.

Приходить мені на думку урочиста пересторога вашого великого поета Тараса Шевченка: „Тільки в своєму власному домі знайдеш правду, силу і свободу". Український народе, коріння твого майбутнього є запущені в живій землі твоїх традицій...

І ще раз, земле України, бажаю тобі... спокою. Залишаю в своїм серці незабутні спогади. До побачення, приязний народе, якого обіймаю почуттям симпатії і милости. Дякую за сердечне прийняття і гостинність, яких не забуду ніколи...

До побачення Україно!.. Дорогі браття і сестри проказую разом з вашим поетом і разом з вами: Нехай Бог охороняє вас завжди „о святий, святий мій краю". Прошу Всемогучого Бога, щоб благословив тебе народе України, щоб вилікував всі твої рани...".

Це деякі вислови Папи Івана Павла II в його прощанні з Україною 26 червня 2001 року.

За віковічну оборону Україною та її козацтвом Християнської Европи першим дав їм признання польський король Ян Собєський. Тепер, перед своїм упокоєнням у Бозі, за ті віковічні подвиги України висловив їй подяку, дав признання й офірував молитви бл. п. Святіший Отець Іван Павло II. Мир праху Його і вічна Йому пам'ять...

Якою була б доля Европи, якби її не обороняли воїни Русі-України?

Степан Ярмусь,
протопресвітер,
Вініпег, Канада

В Луцьку спалили будинок семінарії

В часі „помаранчевої революції" всі викладачі і учні Волинської духовної УПЦ КП були з народом - спостерігачами на виборах в Полтаві, в наметовому містечку, на протестних вічах, демонстраціях, пікетуваннях. Будівлі семінарії стали притулком для тих молодих патріотів, що були в наметовому містечку. В семінарії був обладнаний пункт першої медичної допомоги, в її клясах спали, сушили одяг і взуття дівчата і хлопці з наметового містечка. Для всіх потребуючих працювала семінарська їдальня. Це ректор о. Іван Нідзельський з благословення Владики Михаїла віддав приміщення семінарії для активістів „помаранчевої революції". Недруги цього не забули і не простили. 30 березня вночі почали горіти приміщення семінарії. Тиждень перед тим згоріло приміщення Братства вояків УПА, молодіжної організації КУН. На щастя, ніхто з учнів не постраждав.

Втрачено авдиторії, спальний корпус - найнеобхідніше для навчання і проживання. Нинішня українська влада старається допомогти, але, на превеликий жаль, скарбниця для цих цілей порожня. Провідники семінарії просять прийти на допомогу, щоб до 1 вересня 2005 року відбудувати нові корпуси семінарії.

Будинок семінарії після пожежі

Адреса семінарії: Градний узвіз, 5, Луцьк, 43025 Ukraine.
Тел.: (380-3322) 724-477.

Володимир Рожко,
Луцьк

У листах порушено теми політичних подій

Важливі політичні події з життя світу знайшли відлуння у редакційній пошті. **Д-р Юрій-Мирослав Левицький** прислав статтю „Іван Павло II, Римський Патріярх", в якій аналізує ставлення Папи Івана Павла II до УГКЦ, підкреслюючи особисту участь Святішого Отця у її відродженні. Він проголосив блаженними плеяду українських мучеників за віру, першим з пап відвідав Україну, своїми діями заперечив догмат непомильности. Водночас автор статті наводить і „кілька темних плям в цій ситуації". Це відокремлення Мукачівської епархії, надмірне поширення Римсько-Католицької Церкви в Україні, гальмування з визнанням Патріярхату УГКЦ.

Лілія Храпко-Горбоніс з Ґарфельду, Н. Дж., прислала листа своєї сестри Ірини Швець-Горбоніс з Підволочиська від липня 2001 року, в якому йде мова про участь сестри в зустрічі Папи Івана Павла II на українській землі.

Питанням взаємин Папи Івана Павла II і України була присвячена стаття в газеті „Chicago Tribune", яку прислала **Іванна Гарасовська** з Чикаґо.

В ряді листів йде мова про візити Президента України В. Ющенка до США та інших країн. **Василь Лопух** з Ню-Йорку прислав копію листа В. Ющенка до голови Товариства Яна Карського у Польщі Казиміра Павелека, в якому висловлено подяку за надання Президентові нагороди „Орла Яна Карського". Від **Івана Івахова** з Лейквуду, Кольорадо, надійшла копія статті з газети „Amerika Woche" про перебування В. Ющенка в Німеччині. **Василь Рабарський** з Ютики, Н. Й., переслав листа Наталі, Андрія, Ірини і Надії зі Львова, які пишуть про свою участь у виборах Президента України.

Теодор Трензелюк з Менвіл, Н. Дж., прислав статтю-лист до В. Януковича від російського письменника Івана Шилова з Москви, у якому міститься критика ряду позицій колишнього кандидата у президенти.

Володимир Рожко з Луцька узяв інтерв'ю у голови Волинської обласної ради Василя Дмитрука про хід виборів і „помаранчевої революції" на Волині.

М. Дністренко з Конектикату у великому листі „І впала з неба зірка Полин", докладно аналізує події Чорнобильської катастрофи і сучасне становище України у світі. Свого листа він закінчує словами: „Україна перемогла в боротьбі зі злими силами, символом яких стала 30-кілометрова зона і саркофаг над ядерним реактором. Вірю, що цей символ зла зникне з нашої землі".

З нагоди Великодня **Олександра Титаренко** з Вініпегу надіслала вірш „Христос", який закінчує рядками:

І я молюся, і себе питаю,
Якщо в людині Божа іскра є,
Хай тяжко в скруті, у саду ридаю,
Як не здолати горе, коли приклад є?

З Житомира написав **о. Василь Сидорук**, який просить допомоги в будівництві Греко-католицької церкви Св. Василія. Електронна адреса парафії: st.basil@zt.ukr-tel.net. Тел.: (380-412) 372-686.

У „Свободі", ч. 13, було вміщено добірку поезій **Миколи Латишка** з Канади. На прохання читачів повідомляємо, що книжку поета „Доля" можна купити у автора за 10 дол., звернувшись до нього на адресу: 11 The Outlook, Etobicoke, Ont., M9B 2X6 Canada.

Лев Іваськів з Філядельфії зауважив у посмертних повідомленнях 8 квітня деяку невідповідність тексту правописові. Треба сказати, що відділ реклами змушений іноді поступатися вимогам замовників таких оголошень, тому на цих сторінках вміщується попередження, що редакція не відповідає за мову і зміст посмертних оголошень. Усе ж Л. Іваськову дякуємо за прагнення допомогти газеті.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відзначено 40-ліття Українського Історичного Товариства

НЮ-ЙОРК. – Третього квітня в Українській Вільній Академії Наук у США відбулася наукова конференція, присвячена 40-літтю Українського Історичного Товариства (УІТ). Її організаторами стали УВАН у США (історична секція), УІТ та Інститут дослідження діяспори Національного університету „Острозька академія", при співпраці Світової Наукової Ради СКУ. Відкрив конференцію голова історичної секції УВАНу та президент УІТ проф. Любомир Винар, який запропонував вшанувати пам'ять довголітніх дійсних членів УВАН, колишнього президента УВАН у США д-ра Марка Антоновича та колишнього президента УВАН в Канаді д-ра о. Олександра Барана. Після цього Л. Винар ознайомив присутніх з тематикою конференції та з доповідачами.

Директор Інституту дослідження української діяспори Острозької академії та заступник редактора журналу „Український історик" Алла Атаманенко в доповіді „УІТ та розвиток історичної науки" головну увагу приділила напрямам діяльности товариства на сучасному етапі його розвитку в Україні. Голова секції античної історії УВАН д-р Олександер Домбровський в доповіді „Співпраця УВАН з УІТ: вибрані питання" ознайомив присутніх з головними напрямами співпраці академії та товариства, підкреслив ролю провідного українського історика О. Оглоблина у розбудові співпраці між установами.

Голова історичної секції УВАН та президент УІТ д-р Любомир Винар у доповіді „Марко Антонович як людина та організатор наукового життя" на основі нових джерельних матеріялів ознайомив присутніх з життєвим шляхом та творчим доробком відомого українського вченого та громадського діяча, представника славетної родини Антоновичів.

У доповіді історика Юрія Гаєцького „Олександер Оглоблин: дослідження доби гетьмана Івана Мазепи" було розкрито внесок видатного українського історика у вивчення доби українського бароко, життя та діяльности гетьмана України.

Бібліотекар УВАН у США Людмила Шпильова в доповіді „Архів д-ра Романа Климкевича в УВАН" розповіла про одержання академією від Наталії Климкевич архіву її чоловіка – одного з провідних українських геральдистів, співзасновника Українського генеалогічно-геральдичного товариства.

Під час дискусії Алла Атаманенко відповіла на запитання про членство УІТ в Україні, Юрій Гаєцький – про оцінку творчости О. Оглоблина в сучасній українській історіографії, Любомир Винар поділився власними спогадами про Романа Климкевича.

Під час конференції відбувалися виставки видань УІТ та матеріялів з архіву Р. Климкевича, які підготувала Л. Шпильова.

Алла Атаманенко

Загальні збори осередку СУМА ім. В. Біласа у Бостоні

БОСТОН. – У неділю, 3 квітня цього року, у приміщенні Української Федеральної кредитової спілки, що у Дедгам, МА, відбулися чергові загальні збори бостонського осередку СУМА. Загальні збори відкрив голова Володимир Майкут, привітавши усіх нових і старих членів та директорів осередку з річним засіданням.

Володимир Михайлів був обраний керівником президії, він продовжив збори ухваленням їхнього порядку денного. Були зачитані звіти членів управи, контрольної комісії та товариського суду. Голова контрольної комісії Василь Стефанців оголосив про звільнення від обов'язків членів попередньої управи.

Відбулося обрання нових членів та директорів осередку. Новим головою був обраний Андрій Яремій, а заступником голови – Андрій Стефанців.

Надзвичайно приємною подією для осередку була поїздка Стефанії та Володимира Майкутів до України у грудні 2004 року, як офіційних спостерігачів на повторних виборах Президента України під час „помаранчевої революції".

За декілька днів після зборів, до бібліотеки Джона Ф. Кенеді був запрошений Президент України Віктор Ющенко для вручення високої нагороди „Award". Завдяки Оксані Киричок осередок отримав 20 запрошень, які Володимир Майкут роздав при кінці зборів. Збори були урочисто закриті гимном України.

Андрій Яремій

Загальні збори Фундації УВУ

НЮ-ЙОРК. – Дирекція Фундації Українського Вільного Університету (УВУ) провела 16 квітня свої річні загальні збори, на які прибули гості з університетів – ректор УВУ проф. А. Кіпа та колишній ректор УВУ, професор Ля Сел-університету Леонід Рудницький.

У звіті голови Фундації проф. Володимира Стойка було зазначено, що Фундація не тільки допомагає утримувати університет та надає стипендії студентам, а також оплачує цінні історичні видання, як в Україні, так і діяспорі. Ще в цьому році має появитися велика унікальна праця „Галицько-Волинська держава". Восени плянується велично відзначити в більших осередках українських поселень 85- ліття УВУ і 30 існування Фундації УВУ.

В професійно опрацьованому звіті фінансового референта Ярослава Оберишина було зазначено зниження фінансових приходів в минулому році. Причиною цього були економічна стагнація та малі відсотки з інвестицій. Він радив шукати інших прибуткових заходів, бо потреби збільшуються, а прихід зменшується.

Присутні вислухали з великою увагою ректора УВУ проф. А. Кіпу, який наголосив на критичній фінансовій ситуації університету, яка стала загрозою дальшого його існування. За останніх вісім літ федеральний уряд Німеччини не надає більше дотацій. Допомогу з Баварського уряду, через економічні труднощі, знижено цього року на 30 відс., і вона, мабуть, буде остатньою. Залишається тільки Фундація, яка фінансово неспроможна сама утримувати УВУ. Хоч Україна визнала УВУ на рівні своїх університетів, але в цей час ще не в силі допомогти йому фінансово, бо сама змагається з власними труднощами.

Однак, проф. А. Кіпа плянує відвідати цього літа міністерство освіти України, щоб одержати допомогу, бо університет для України є вікном на Захід, тут відбуваються наукові конференції та зустрічі з науковцями і політичними діячами. Однозгідно вирішено звернутись до української громади з проханням допомогти університетові пережити цей критичний час.

Пропозицію контрольної комісії про уділення абсолюторії уступаючій управі присутні прийняли оплесками. Секретарка Номінаційної комісії М. Пятка запропонувала такий склад дирекції: голова – проф. Володимир Стойко, заступники – Т. Воляник, д-р Л. Рудницький і д-р Євген Федоренко, секретарі – О. Рожка і Стефан Патриляк, фінансовий – Ярослав Оберишин, преса та інформація – І. Буртик, Е. Гановський і д-р О. Лужницький. члени М. Пятка, М. Свідерський, В. Сосяк, М. Шмігель і Б. Гаргай. Обрані контрольна, статутова комісії, інші органи.

І. Буртик

Велика рада куреня „Ордену хрестоносців"

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 19-20 березня відбулась Велика рада Пластового куреня „Ордену хрестоносців", у якій взяли участь 35 членів ОХ. Їх привітав на бенкеті Начальний пластун Любомир Романків. Курінним є пластун-сеньйор Богдан Пазуняк, а головним організатором ради був пластун-сеньйор Ігор Шуст. На фото: учасники Великої ради ОХ. *Фото: Роман Юзенів*

Загальні збори Кредитової спілки „Самопоміч"

ЧИКАҐО. – В неділю, 17 квітня, відбулись загальні збори Українсько-американської кредитової спілки „Самопоміч" – 53-ті з черги, як підкреслили президент ради директорів Михайло Кос і президент установи Богдан Ватраль. Серед засновників цієї фінансової інституції був теперішній почесний президент Омелян Плешкевич, якому минає 97 літ. Збори відкрив Михайло Кос. Молитву провів Владика Інокентій.

Було чимало привітів – усних і письмових. Можна було це зрозуміти, бо, мабуть, не було ні одної парафії в місті, ні однієї молодіжної, громадської, культурної та мистецької організації, які не скористалися б з фінансової щедрости цього українського фінансового мецената.

В 2004 році Спілка жертвувала на громадські потреби 902,851 доляр. Михайло Кос відзначив, що в 2004 році до спілки вступило 520 нових членів. Слушно сказав у своєму звіті президент дирекції: „Наша кредитівка може гордитися тим, що вона служить не тільки своїм членам, але також нашим церковним громадам, культурним установам і організаціям молоді. Каса „Самопоміч" є українсько-американська фінансова установа, яка служить виключно українській громаді". Подібно говорив Богдан Ватраль, який наголошував на громадському аспекті установи та її інтеґральности з українською громадою.

Зі звіту президента дирекції Михайла Коса присутні довідалися, що активи спілки на кінець 2004 року сягнули 449,800,894 долярів, зрісши на 39,205,759 в порівнянні з 2003 роком; чистий прибуток був 6,575,780 дол., що на 209,830 більше дол., ніж минулого року. Кількість членів у 2004 році зросла до 291,047 дол.

Богдан Ватраль у своєму звіті наголосив на зобов'язанні спілки щодо членства. Він говорив: „Щоб виконати наші обов'язки, рада директорів прийняла рішення виплатити членам частину прибутків. Ми підняли пропоновану процентову ставку на всіх звичайних ощадностях і процентові ставки на шеф-сертифікатах до рівня вище того, що платять інші фінансові установи". Він також підкреслив, що провід установи дбає про своїх членів, вміло їх обслуговує, охороняючи активи членів та збільшує вартість членських ощадностей шляхом доброї фінансової політики та керівництва.

Був також звіт кредитового комітету, який подав його голова Антоній Кіт. Присутні довідались, що у 2004 році було виділено 1,653 позички членам спілки на суму 82,481,508 долярів. За контрольну комісію звітував Богдан Вруський.

Після звітів проводові Спілки було уділено одноголосно довір'я за взірцеву працю. Загальні збори поновили терміни в складі дирекції – їх одержали Віктор Войтихів, Олег Караван, Христина Козій, а новообраним членом дирекції став Роман Яцковський. Ярослава Данилишина було нагороджено грамотою за значні заслуги для росту і розвитку спілки „Самопоміч", яку, в його відсутності, прийняла його дружина.

Під кінець зборів була надана присутнім можливість висловити свої заваги та побажання до Спілки, з чого скористали деякі члени. Збори закінчились у піднесеному настрої.

Лука Костелина

Звітує Богдан Ватраль

На зборах спілки

Вшанували пам'ять Тараса Шевченка

МАЯМІ, Фльорида. – У неділю, 13 березня, українська громада південної Фльориди вшанувала пам'ять Тараса Шевченка. Після Служби Божої в залі Греко-католицької церкви відбулася святкова програма „Історія мого життя є часткою історії моєї Батьківщини".

Молитву виголосив парох о. Іван Чировський, вступне слово – ведуча програми Оксана П'ясецька. Доповідь про Т. Шевченка приготував Петро П'ясецький. Доповідач розповів, що історія життя Тараса Шевченка – то повість про те, якою сильною і непереможною може бути людина, що виростає з народу, живе з народом, вірно служить народові і зв'язана з народом всіма думами і помислами. Історія життя Т. Шевченка – це повість про те, якою незламною може бути прагнення людини до волі, якщо та воля гартувалася у вогні народних прагнень, повість про те, які перешкоди може подалати людина на шляху до мети, коли мета – і благородна, і світла, а людина – справжній борець. Життя Т. Шевченка – це повість про те, яких висот може досягти людина за безупинного самовдосконалення в ім'я того, щоб принести якнайбільше користі людям.

Петро П'ясецький поділився також враженнями від подорожі в Україну в той час, коли Україна була ще в складі СССР. Непривітно зустрів родину П'ясецьких зросійщений Київ, залишаючи враження болю і смутку за рідну, мов не українську землю. Доповідач також повернувся до сьогоднішніх днів в Україні, до „помаранчевої революції", до перемоги нації, яка заговорила на цілий світ голосом свого поета. А слово поета – багатогранне і місткє, як саме життя і як життя вонс невмируще і вічне, нев'януче, не розгубило своєї сили і досі.

Поему „Суд над Т. Шевченком" Б. Лепкого продеклямувала Ірена Ракуш. На закінчення програми Дана Максимович-Васькевич і Оксана П'ясецька виконали „Заповіт" Т. Шевченка.

Після урочистої частини відбувся перегляд фільму „Помаранчева революція". На працю НТШ було зібрано 410 дол.

Ірина Дзюбинська

Учасники вечора (сидять зліва): Ірина Ракуш, Ірина Дзюбинська; стоять: Петро П'ясецький, Оксана П'ясецька, Донна Максимович, Данило Криса.

УКРАЇНА І СВІТ

Президента України В. Ющенка вітали українці Закерзоння

БІЛЬСЬК, Польща. – 11-12 квітня Президент України Віктор Ющенко відвідав Польщу. В перший день візити він зустрівся з Президентом Польщі Олександром Кваснєвським, прем'єр-міністром Марком Белькою та маршалком Сейму Влодзімєжом Цімошевичем. Мова йшла про пожвавлення двостороннього співробітництва, зокрема про нафтогін Одеса – Броди – Гданськ та інтеґрацію України до Евросоюзу. Під час зустрічі з В. Цімошевичем йшлося також про становище польської національної громади в Україні та української в Польщі. Сторони погодилися, що обидві ці групи повинні мати все необхідне для задоволення своїх гуманітарних потреб.

Віктор та Катерина Ющенки поклали квіти до пам'ятника Тарасові Шевченкові, який був відкритий у 2002 році у сквері, названому іменем поета. Саме присутність на відкритій площі під пам'ятником дала Президентові першу нагоду поспілкувалися з українцями, що живуть у Польщі, в тому числі й заробітчанами, які працюють в польській столиці. Розповіли вони, що очікують від українських дипломатичних місій активнішої співпраці зі своїми громадянами за кордоном, цікавилися також процесом реформ на батьківщині.

У Великому оперному театрі відбувся інавґураційний концерт Року України у Польщі, під час якого виконано кантату-симфонію для хору та оркестру „Кавказ" на вірші Тараса Шевченка, автором якої є уродженець закерзонського міста Ярослава над Сяном (зараз Підкарпатське воєвідство) Станіслав Людкевич (1879-1979).

12 квітня, після ранішньої зустрічі з польськими студентами, Президент України поїхав саме у Ярославський повіт, де в селі Млини відбулося урочисте відкриття каплиці-пантеону над могилою автора музики українського національного гімну о. Михайла Вербицького, на яке прибуло біля трьох тисяч українців, передусім з Підкарпатського воєводства та Львівщини.

Довгий час могила композитора залишалася у занедбаному стані, і щойно у 1930-их роках старанням громадськости впорядковано її та поставлено кам'яний пам'ятник у формі ліри, з написом „Піонірові української пісні". Після Другої світової війни українських мешканців села виселено, але пам'ятник на могилі композитора щасливо вцілів і після зміни політичної системи у Польщі та здобуття Україною незалежности Млини знов стали місцем вшанування пам'яті Михайла Вербицького. У 1995 році проведено ремонт пам'ятника, а минулого року, старанням української громадськости, споруджено над ним відкриту каплицю-пантеон, яка своєю формою нагадує традиційні сакральні споруди реґіону.

Після урочистостей в Млинах Президент переїхав до Перемишля, де в Театральному залі Народного дому відбулася зустріч з кількохсотособовим представництвом української громади у Польщі. Під час зустрічі Віктор Ющенко наголосив на новій політиці у відношенні до української громади у Польщі, як і в світі, на що в державному бюджеті закладені окремі кошти, та пообіцяв взяти участь у XXIII „Лемківській ватрі", яка влітку відбудеться в селі Ждиня на Лемківщині. Звернувся також до присутніх на зустрічі представників місцевої влади з проханням якнайскорішого вирішення питання повернення у власність українській громаді самого Народного дому, збудованого перемиськими українцями ще на початку XX сторіччя й конфіскованого державою у 1940-их роках.

Юрій Гаврилюк,
головний редактор українського часопису Підляшшя „Над Бугом і Нарвою"

Довідка від автора: „Закерзоння" – термін, що вживається в українській історіографії та публіцистиці щодо заселених українцями Підляшшя, Холмщини, Надсяння, Західної Бойківщини і Лемківщини, які по II світовій війні опинилися в межах Польщі. Походить від прізвища міністра закордонних справ Великої Британії Д. Керзона, котрий запропонував в 1920 р. лінію розмежування польських і російських (більшовицьких) військ. Згодом „лінія Керзона" стала основою радянсько-польського кордону, встановленого у 1944 році. Зараз територія Закерзоння поділена поміж Підкарпатське, Краківське, Люблинське та Підляське воєводства Республіки Польща.

Перший історичний вишкіл юнацтва

ДОНЕЦЬК. – 8-9 квітня в Авдіївці відбувся перший історичний вишкіл Уладу Пластового Юнацтва, організований окружною пластовою старшиною Донецької округи. На вишкіл приїхало 16 юнаків та юначок (в переважній більшості заприсяжені), які представляли усі станиці округи (Донецьк, Краматорськ, Авдіївка, Миколаївка, Маріюпіль), а також станицю Сватове (Луганська округа).

Мета вишколу – висвітлити ті події української минувщини, які у школах на сході України замовчуються або яким дається тлумачення, що є далеким від патріотичного. Зокрема на вишколі були розглянуті теми, пов'язані з Переяславською радою 1654 р., Конотопською битвою, зруйнуванням Січі московськими військами у 1709 та 1775 роках, знищення Батурину, бій під Крутами і Голодомор 1932-33 років, боротьба УПА проти фашистів і комуністів та роля пластунів у цій боротьбі. Наприкінці вишколу юнацтво пройшло точкування за цими темами.

Комендантом вишколу був член ОУН, пл. сен. о. Олександер Воловенко (Донецьк), бунчужним – пл. сен. Генадій Іванченко (Маріюполь), писарем – ст. пл. скоб Дмитро Колесник (Краматорськ). Всі вони також були й інструкторами. Особлива подяка керівництву станиці Авдіївка – станичній пл. сен. прих. Юлії Хавіковій та пл. сен. Тетяні Переверзєвій і станичній ст. Миколаївка – ст. пл. Світлані Димитровій за організування вишколу.

о. Олександер Воловенко

Нагорода українцям Естонії

ТАЛЛІН, Естонія. – В приміщенні музею окупації в Таллінi 19 квітня відбулась урочиста церемонія вручення Конґресові українців Естонії нагороди „За сприяння розвитку демократичних процесів" та відкриття фотовиставки, присвяченій подіям в Україні. Таку нагороду Фонд відкритої Естонії присуджує щорічно. Конгрес українців Естонії був номінований за активну позицію під час виборів Президента України. Церемонія нагородження супроводжувалась піснями та відео-матеріялами з Майдану Незалежности в Києві, що створювали яскравий кольорит нещодавніх подій в Україні. На церемонії був присутній посол України в Естонії Микола Макаревич, радник з питань культури Тетяна Горупович, голова естонського парляменту Ене Ерґма, інші представники естонських владних структур та Конґресу українців Естонії, журналісти.

Інформаційна служба Конґресу українців Естонії

Зміни у візовій політиці України

31 березня Президент України В. Ющенко підписав указ „Про тимчасове запровадження безвізового режиму для громадян держав-членів Европейського союзу та Швайцарської конфедерації", яким запроваджується безвізовий в'їзд в Україну громадян цих країн на період з 1 травня до 1 вересня 2005 року. Зазначений документ прийнято з метою забезпечення належної підготування та організування міжнародного пісенного конкурсу „Евробачення – 2005" в Україні, створення сприятливих умов для в'їзду в Україну організаторів, учасників та гостей цього заходу, а також розвитку туризму. Виняток складають іміграційні візи, порядок оформлення яких залишається без змін.

Рішення Президента України є практичним втіленням евроінтеграційних прагнень України та спрямовано на популяризацію України як демократичної европейської країни, яка демонструє відданість загальноевропейському принципові забезпечення вільного пересування осіб, товарів, послуг та капіталу.

Сергій Погорельцев,
Генеральний консул України в Ню-Йорку

„Людство живе...

(Продовження зі стор. 1)

під воду, їх вже нема. Атом – лихо невидиме, але жахливе, особливо коли держави не вживають профілактичних, превентивних заходів. Жінка з Мехіко, виступаючи на конференції, плакала. Колишні уранові шахти в її країні залишилися відкритими, вітер видуває з них радіоактивний пил, діти масово хворіють... Ми, учасники конференції, у зверненні до урядів усіх держав і до недержавних організацій осторігаємо їх, що людство може рухатися вперед тільки тоді, коли за собою не залишатиме непоправних наслідків технологічного прогресу. І я б дуже хотіла, щоб подібна міжнародна конференція відбулася в Україні напередодні 20-ліття Чорнобильської катастрофи.

– Очевидно, це Ваше бажання в якійсь мірі свідчить, що Чорнобиль все ще потребує міжнародної уваги?

– Так, і то дуже пильної. Передусім з боку науки. Ми досі не маємо комплексних досліджень радіяційної ситуації ні в Україні, ні таких, що стосуються плянети в цілому. Проблема ще й у тому, що вже не все можна дослідити. Тиждень ми працювали на Гаваях, намагаючись знайти в місцевих лікарнях документи, пов'язані з хворобами після атомових випробувань на атолі Бікіні. Багато таких документів вже пропало – точнісінько, як і в Україні.

– Тобто, вже не можна відтворити картину трагедії в усіх її подробицях?

– В цьому совєтський уряд не був зацікавлений. Але й сьогодні ще нема офіційного визнання маштабів трагедії і її наслідків для здоров'я цього і наступних поколінь. Боюся, що в Україні, як і на Маршалових островах, запановує тенденція, що, мовляв, це було давно і вже час потрохи забувати. Ви знаєте, що спочатку було спеціяльне Міністерство у справах Чорнобилю, а згодом замість нього створили Міністерство з надзвичайних ситуацій, яке займається усім, в тому числі й Чорнобилем.

– Але принаймні головні причини і наслідки Чорнобиля сьогоднішня Україна усвідомлює?

– Слава Богу, що є дуже прискіпливі журналісти, котрі не дають заснути суспільній свідомості. Саме з їхніх досліджень можна було б реконструювати всю історію катастрофи. Головним підґрунтям її була та обставина, що атомові станції в СССР підпорядковувалися союзному Міністерству середнього машинобудування в Москві. В Україні ж вони нікому не підлягали, ніхто не знав, що на них діялося. За рік до катастрофи президент Академії Наук Борис Патон навіть звертався до партійного керівника України В. Щербицього з проханням надати можливість хоч би елементарної контролі за АЕС, оскільки наші вчені здогадувалися, що там проводяться різні експерименти. Українська сторона хотіла бути певною щодо безпечности тих експериментів. А за декілька тижнів до трагедії два офіцери КҐБ остерегли владу, що на Чорнобильській АЕС є витік радіяції. Замість взяти до уваги, цих офіцерів суворо покарали – щоб не лізли не в своє діло. Отож АС в Україні контролювали тільки люди з Москви. Буквально кожен підрозділ на АЕС мав свого начальника в Москві.

– Чи Ви можете докладніше розповісти про згадані експерименти?

– Наприклад, на Чорнобильській АЕС випробовувалося вигоготовлюване одним донецьким підприємством обладнання, котре не мало ніякого відношення до атомової енергетики, щось пов'язане з вимірюванням високих температур за різних режимів праці реактора. Однак температури, яку саме тоді хотіли виміряти, не могли отримати на реакторі, бо кожного разу автоматична система безпеки автоматично від'єднувала це обладнання. Тоді цю систему люди самочинно, своїми руками вимкнули – 11 годин перед вибухом система безпеки не працювала. А в момент, коли її знову увімкнули, стався вибух... Присутні вилазили з-під руїн, один працівник загинув, декілька пропало без сліду. Очевидців відразу взяло КҐБ – не перевдягнувши, не помивши, й вони аж до наступного дня сиділи і писали пояснення. Додам тут, що на АЕС в Чорнобилі відбувалося багато інших побічних досліджень, і про це українські науковці нічого не знали. Певна річ, коли сталася ця біда, то відразу приїхали з Москви. А то була субота, чудовий весняний день. Замість кинутися негайно відселювати населення міста, москвичі цілу суботу промовчали – мабуть, сподіваючись, що лихо вдасться приховати. Тим часом стали гасити пожежу – в невігласький спосіб. Висипали в четвертий реактор 6,720 тонн свинцю, який тут же перетворювався в пару і летів над землею. Раптовим збільшенням радіяційного фону стривожилися Польща, Данія й інші країни. Катастрофу замовчати не вдалося. Але за цей час мешканці Прип'яті й довколишніх сіл були піддані величезній дозі радіяції... А Першого травня, коли реактор ще горів, влаштували велелюдну демонстрацію на Хрещатику, з молоддю, дітьми... І все ж це був не стільки свідомий злочин влади, скільки незнання, невігластво. В. Щербицький прийшов на демонстрацію з маленьким онуком – значить, він також не розумів, що сталося, бо якби розумів, то принаймні прийшов би сам, без п'ятирічного внука.

Та й далі незнання панувало. Прип'ятців перевозили в навколишні села, де радіяція була не меншою...

– Чи вчені і наукові центри в Україні одностайні щодо того, що після 26 квітня 1986 року смертність в країні зростає швидше?

– З приводу раку щитовидної залози – це доведено неспростовно. Білорусь і Росія вважають, що з Чорнобилем пов'язане збільшення захворювань на левкемію. За останні десять років в Україні тривалість життя чоловіків зменшилася на сім років, жінок – на п'ять років. В половині наших областей сьогодні чоловіки не доживають до 60 років. Через декілька років народжуватимуть ті, хто був дитиною у

Д-р Людмила Порохняк-Гановська і д-р Зенон Матківський в редакції „Свободи".

86-му році, а вони, як правило, вражені в репродуктивній системі. Тільки від одного до десяти відсотків дітей в Україні сьогодні народжуються здоровими. Дев'ятдесят відсотків – з певною патологією. Щоб цих дітей оздоровити, потрібні величезні зусилля – і з боку батьків, і з боку самих дітей, і з боку держави.

– Отже, Чорнобиль – це не виключно проблема здоров'я, але також і психологічна ?

– Це проблема здоров'я, ускладнена психологічно. В Україні існує так звана „віктимна психологія", але я спостерігала її й на Маршалових островах. На жаль, велика частина людей, довідавшись, що вони уражені радіяцією, програмують себе і своїх дітей на хворобу. Батьки хочуть, щоб дитина негайно діставала інвалідність і певні гроші за це. Держава підтримує цих людей, але разом з тим заохочує до „віктимної психології".

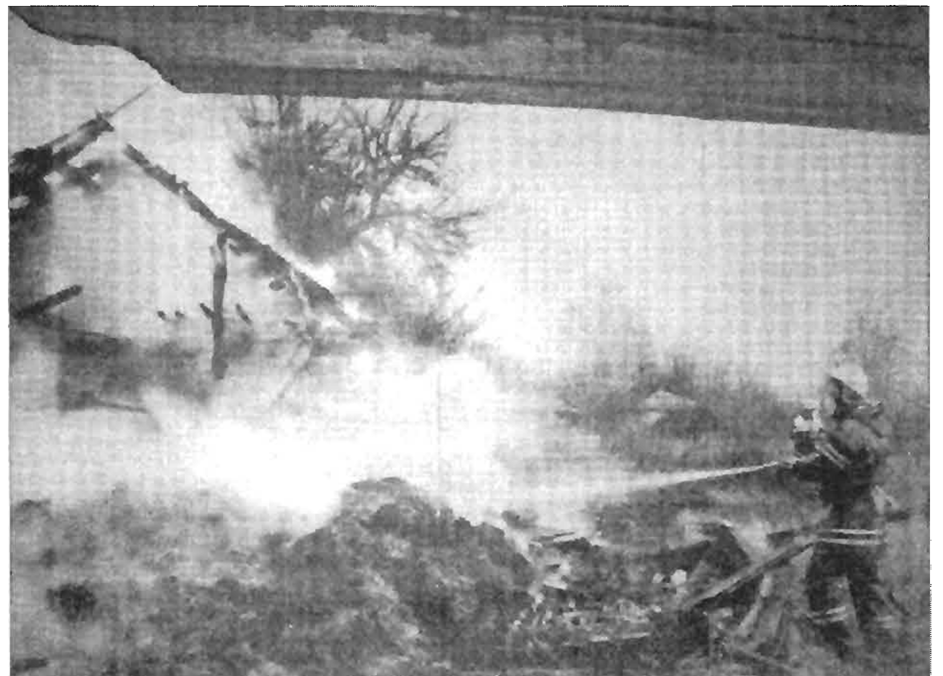
– Чи виходить ця проблема за межі „зони відчуження"?

– Не варто вважати цю тридцятикілометрову зону довкола Чорнобильської АЕС якоюсь ізольованою від решти країни територією. Мій син Андрій, який працює в цій зоні як науковець, розповів, що в убитому для дослідів лосеві виявили радіяцію, вищу в дві з половиною тисячі разів понад допустиму норму. Але лосі ходять, куди хочуть, їх убивають на м'ясо й поза „зоною відчуження". Ліси, ягоди і гриби в них заражені далеко поза зоною. Велика проблема з водою. В зоні вже нема криниці, з якої можна пити воду, однак біда в іншому.

(Закінчення на стор. 17)

Під час конференції „ERUB" на Гаваях, друга зліва – д-р Л. Порохняк–Гановська.

Просякнутий радіяцією вогонь на четвертому реакторі гасили як звичайну пожежу.

„Людство живе...

(Закінчення зі стор. 16)

Раніше радіація трималася у верхніх шарах ґрунту, а тепер все більше опускається вниз, у підземні води. Треба негайно рятувати Прип'ять, щоб радіаційно брудна вода не вийшла в Дніпро, який напуває 30 мільйонів людей.

Зона має ще одну тяжку біду – могильники. Після вибуху четвертого реактора стали закопувати все підряд. Міліція, КҐБ, армія, багато різних відомств – і кожне щось закопувало. Село Копачі було в такій мірі забруднене, що всі хати зруйнували і залляли асфальтом. Різну техніку теж закопували, хоч чимало ще стоїть просто неба – танки, тягарівки, трактори... Ось погляньте на цю фотографію. Стоять вантажівки, але вже без двигунів. Десь ці заражені страшною дозою радіації двигуни їздять по Україні.... Щодо могильників, то годі сказати, скільки їх усіх є. Відомо, де розташовані 800 з них, фактично їх набагато більше. Коли в „Саркофазі" з'явилися великі тріщини і треба було їх латати, то вирішили спершу збудувати санітарну зону, щоб було де помитися. Почали копати під фундамент – і знову наштовхнулися на велику кількість закопаної техніки. Не буде перебільшенням сказати, що з „зони відчуження" радіація рознесена по всій Україні, тому все очевиднішою стає доцільність радіологічної пашпортизації буквально кожного помешкання в країні.

– Чи ця доцільність має сказати нам, що вся Україна – екологічно, зокрема радіаційно, забруднена?

– На жаль, майже вся. Більш-менш чиста Полтавщина, але й там триває видобуток залізної руди відкритим способом, що приводить до забруднення. Серед найзабрудненіших – Львівщина, бо це пов'язано з Роздолом, з видобутком сірки, Луганщина, Одещина...

– Користуючись присутністю президента Фонду допомоги дітям Чорнобилю доктора Матківського, як Ви оцінюєте діяльність цього Фонду в Україні?

– Ця діяльність просто неоціненна. Вони першими прийшли в Україну і залишилися. Їхня праця вирізняється своєю пляномірністю, послідовністю, системністю. Це не разові акції, а наперед визначений широкий комплекс дій. Саме Фонд доктора Матківського почав створювати неонатологічні центри по всій Україні, де чим менша дитина, тим більше проблема. Фонд навчає наших лікарів, видає необхідну медичну літературу, влаштовує наукові конференції. Я дуже сподіваюся, що нова влада оцінить цю шляхетну діяльність належним чином. Особисто я вдячна докторові Матківському за те, що він рекомендував мене як представника від України в коло учасників Міжнародної конференції на Маршалових островах.

Розмову вів **Петро Часто**

Лелека, як і колись, вертається до свого гнізда, дивуючись, де поділися люди...

На третій день після катастрофи, коли четвертий реактор ще горів (його ледь видно на задньому пляні), молодий батько з двома своїми хлопчиками, загорали на річці зовсім роздягнені, тільки сховавши голови у протигазові маски.

Викрадені з цих опромінених великою дозою радіації авт двигуни десь їздять дорогами України...

Почалося відселення з 30-кілометрової зони... Як тяжко назавжди покидати рідні оселі!.

Одне з багатьох звалищ радіаційно забрудненої техніки.

Такої катастрофи...

(Закінчення зі стор. 1)

„укриття", створення інтеґрованої системи контролі над станом „укриття" і створення безпечного саркофагу. Роботи передбачається закінчити у 2008 році.

Після закриття ЧАЕС Україна втратила поважного виробника електроенерґії. З метою компенсації обмежених енергетичних можливостей України у 2004 році завершено будівництво двох бльоків мільйонної потужности на Рівненській та Хмельницькій АЕС, які запущені в дію.

У лютому 2003 року почав свою діяльність Чорнобильський форум, заснований міжнародними організаціями МАГАТЕ, Світовий банк, ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ, ВООЗ та іншими й представниками трьох постраждалих від Чорнобильської катастрофи країн – України, Білорусі і Росії. Головним завданням Форуму є підготовка чітких та уніфікованих висновків про радіологічний вплив на здоров'я населення та екологію реґіонів, що постраждали від наслідків Чорнобильської катастрофи. Протягом 2003-2004 років проведено два пленарні засідання Чорнобильського форуму МАГАТЕ, третє засідання запляноване на квітень 2005 року.

В Україні вітають міжнародне співробітництво та отримання міжнародної допомоги для подолання наслідків аварії на ЧАЕС і підвищення глльобальної радіаційної безпеки, а також сприяння економічному відновленню постраждалих районів і залучення донорів для створення умов з довготривалого розвитку цих реґіонів.

Посольство України в США

Я мав велику честь і приємність бути учнем надзвичайної жінки Олімпії Добровольської. Більше сорок років тому пані Ліпа передала своїй учениці Лідії Крушельницькій Дитячу студію мистецького слова. В цій групі пані Ліда відіграла три дуже важливі ролі – вчителя, коваля і режисера. Через пізнання своєї мови, літератури, історії, світу фантазій ми полюбили все українське. Українська культура здатна полонити всіх, котрі її торкнуться. Пані Ліда стала ковалем наших національних душ і викувала з нас українолюбів.

Аскольд Лозинський,
студієць СМС

Гість з Києва – д-р В. Гайдабура

Овації...

(Закінчення зі стор. 1)

рію життя і праці „уродинниці" та її дитяти – Студії мистецького слова. Для підкреслення поваги і призначення для Л. Крушельницької українською державою присутніми були на святкуванні представники Уряду з Генеральним консулом С. Погорельцевим у проводі.

Відповідне призначення „уродинниці" виголосив президент ФКК „Самопоміч" в Ню-Йорку Богдан Кекіш, бажаючи її ще продовжувати те, що вона з таким успіхом розпочала сорок років тому. У дальших побажаннях тепло вітав „уродинницю" представник України до Об'єднаних Націй, посол Валерій Кучинський, підкреслюючи ці багаті у події дні, а Аскольд Лозинський вручив Л. Крушельницькій грамоту від губернатора штату Ню-Йорк Джорджа Патакі, як також від СКУ найвище відзначення за вклад Л. Крушельницької у виховання цілих поколінь українського роду.

Зворушливе було слово Ореста Кебала в імені численних „студійців", що вийшли зі Студії мистецького слова Лідії Крушельницької з таким знанням української мови та також з любов'ю до театрального українського мистецтва.

Довгу чергу промовців, які усі підкреслювали надзвичайний вклад праці в молоді українські серця „уродинниці", закінчив гість з Києва Валерій Гайдабура, доктор мистецтвознавства, заслужений діяч України, передаючи разом з сердечними вітаннями Л. Крушельницькій відзнаку „київської пекторалі". У програмі цього вийняткового свята були також показані картини з творчого життя Л. Крушельницької у підготуванні К. П'ясецької і О. Геврика та виведення вибраних творів ЕКА – Едварда Козака Л. Кметою і С. Шулем – учнями пані Лідії.

Заключне слово у програмі належало Лідії Крушельницькій, яка зі зворушенням дякувала за це вийняткове свято, що підготовано саме для неї. Тут найбільше серця та праці вклали її учні Марта Кічоровська-Кебало і Софія Зєлик. До їхніх завдань належало також підготовлення альбому, в якому знаходимо не тільки програму святкувань, але багатющий зміст та історію так життя Лідії Крушельницької, як і життя її студії з численними світлинами та текстами українською і англійською мовами. Там знаходимо список відзначень, що їх Л. Крушельницька, а з нею її студія отримали, список усіх учнів, уривки з рецензій на її вистави, фотознимки, привітання. Ця книжка-каталог залишиться незамінним доказом праці цієї однієї людини, яку полонило українське театральне мистецтво – Лідії Крушельницької.

Лідія Крушельницька з онуком Марком

Привіт з Естонії

В Ню-Йорк, в заокеанські далі,
Шле привітання місто Таллін,
Де пані Крушельницька Ліда
Стрічає ювілейне літо!
Для Ліди Львів – то Alma Mater,
Там почала вона співати,
Далі – театр у Станіславі,
Де першої зазнала слави.
А потім Відень і Ню-Йорк
Збагнули в Ліді справжній толк,
У Гірняка на сцені грала
Й загальне визнання дістала.
І ось сама вже режисує,
Невтомно з молоддю працює,
Бо іскра в неї є від Бога.
Що знає до сердець дорогу.
Щось в неї є від Українки,
Від Лесі, від Легенди-зірки,
Вистава „Жінка крізь віки"
В моєму серці – на роки.
Її краса мене вразила,
А плюс до неї й духу сила,
Тож хай її „Мистецьке слово"
Плекає довго рідну мову.
Вистави Ліди – мов свічки,
Мов кіноепосу стрічки,
Де кожний кадр – мистецтва шлях,
Таланту і любови стяг!

Ольга Горянська,
Таллін, Естонія

Подвійний ювілей

Лідії Крушельницькій,
Заслуженій діячці мистецтв України

Діяспора і Україна Вас вітає,
Вітає Вас весь театральний світ,
Що Мельпомена дружбу з Вами все тримає,
Що служите мистецтву стільки літ.
Роки в театрі нанизались як намисто,
Спочатку Станіслав, потім Львів,
Там драму і вокал вивчали Ви із хистом,
І вчилися в найкращих із майстрів.
Дебют у Опері. Війна! На Захід! Відень...
А там і Добровольська, і Гірняк,
І хоч життя скитальське було повне злиднів,
Та твориться театру вже кістяк.
Мистці з покликання знаходять спільну мову,
І оживає театральний світ,
Німеччина спочатку, а тоді тут знову,
Бо з'їхався акторів пишний цвіт.
Ви сяли зіркою в „Тартюфі" як Ельміра,
А далі „Квіти", і „Боруля, „Хміль",
„Мазайло", і „Бояриня" – свого кумира
Вітала публіка тай звідусіль.
А потім Студія мистецького слова
Родилась у Ню-Йорку, й сорок літ,
Невтомна пані Крушельницька знову й знову
Провадить молодь до нових побід.
„Летючий корабель", і „Голуба хустина",
І „Пісня лісова", і „Ярослав",
Багато інших п'єс, все це одна Людина
Натхнула студію до цих вистав.
Як добре, що тепер громада вшанувала
І Вашу працю й творчі роки,
А як нам в Києві „Заслужених" давали
Я бачив Вас „Жінку крізь віки".
Живіть і далі у обіймах Мельпомени,
Робота з молоддю завжди свята,
Ще створите нові вистави, нові сцени,
Здоров'я Вам на Многії літа!!!

Ростислав Василенко,
заслужений артист України, Н. Дж.

Лідія Крушельницька в оточенні своїх найближчих учнів та друзів. Фото: Роман Івасівка

Сенсаційні звільнення сталися у Києві

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Міністер культури Оксана Білозір повідомила 20 квітня під час парляментських слухань з теми „Культурна політика в Україні: пріоритети, принципи та шляхи реалізації" про звільнення Михайла Резниковича з посади генерального директора і художнього керівника Національного академічного театру російської драми ім. Лесі Українки, а Віктора Приходька – з посади генерального директора Національної кіностудії ім. Довженка. Проти М. Резниковича порушено кримінальну справу.

4 квітня понад 50 артистів театру імені Лесі Українки вмістили в газеті „Вашінґтон пост" відкритий лист до Президента України Віктора Ющенка, в якому висловили стурбованість долею свого колективу, який більше десяти років очолював відомий режисер, народний артист України, професор, академік М. Резникович. В листі було сказано, що під час минулих виборів Президента України М. Резникович підтримував кандидатуру В. Януковича. „Для нас, як і для більшости театральної громадськости України, була шоком звістка про те, що одразу після виборів у нашому театрі почалася та продовжується перевірка працівниками Генеральної прокуратури України... Навіть за часів СРСР, при тотальній контролі з боку КДБ, не було подібних прецедентів втручання в життя театру. Це особливо шокує на тлі тих демократичних перетворень, проголошених в Україні", – писали автори листа (див. коментар Р. Хомяка, „Свобода", ч. 15).

5 квітня Міністерство культури категорично спростувало інформацію, що начебто воно чинить тиск на художній колектив та керівництво Театру російської драми ім. Лесі Українки. 8 квітня Генеральний прокурор Святослав Піскун на засіданні парляменту заявив, що підрозділи прокуратури перевіряють не тільки Національний театр російської драми імені Лесі Українки, але й багато установ культури, тому, що є скарги про порушення фінансово-господарської дисципліни.

Інтернет-видання „Українська правда" з цього приводу зауважило 6 квітня, що в Україні з'явилася нова мода – скаржитися на політичні переслідування. Хтось нарікає на те, що його позбавили посади, когось відрізали від бюджетних дотацій, декого раптом перевірили контролюючі органи.

Ці люди пояснюють свої біди стандартно: вони грали за іншу політичну команду, і тепер зазнають несправедливих принижень. Ця тактика стає дедалі популярнішою, і слідом за депутатами та екс-міністрами про політичний тиск заявляють ті, хто до політики не має жодного стосунку.

Національний академічний театр російської драми імені Лесі Українки є державним підприємством, і держава провела ревізію свого майна. А те, що попередня влада дивилася на його господарювання крізь пальці, не може бути арґументом проти перевірок. Чотири роки тому дирекція надала в оренду комерційній структурі гуртожиток в самому центрі Києва. Ціна угоди (принаймні, офіційна) була занижена настільки, що втрати держави сягають 300 тисяч гривень. Ще більше шкоди принесли державі будівельні роботи по вулиці Богдана Хмельницького без погодження необхідних документів. Як наслідок, на театр накладено фінансове стягнення на 777.5 тис. гривень. Окрім мільйона збитків, прокуратура також знайшла факти підроблення документів і була змушена порушити кримінальну справу.

У театрі не можуть пояснити, хто допоміг розмістити на правах реклами у газеті „Вашінґтон Пост" звернення театралів до В. Ющенка. „Сам театр не міг заплатити такі гроші. Якщо ви отримаєте інформацію, хто за цим стоїть, ми будемо вдячні", – сказав керівник літературного відділу Борис Куріцин, якому в театрі доручено коментувати події.

УНІАН вважає, що „відомі актори перетворилися у руках режисера-диктатора на безправних маріонеток, які змушені грати доволі несценічні й некрасиві ігри. Та і сам режисер, не підозрюючи про те, став забавкою в руках політичних сил".

За матеріялами ЗМІ

„Міс Україна – 2004" – Юлія Пінчук з Волині

КИЇВ. – На 15-ому національному конкурсі краси „Міс Україна– 2004" перемогла 18-річна студентка з Нововолинська Юлія Пінчук. Вона представлятиме Україну на конкурсах краси „Міс світу" і „Міс Европи" в 2006 році. На фото: Світлана Пінчук (праворуч) поздоровляє свою доньку Юлію під час церемонії нагородження 24 квітня 2005 р. Фото УНІАН

Допомога колишнім українським політв'язням

КИЇВ. – Вже три роки при Міжнародному Благодійному Фонді „Смолоскип" діє Комісія допомоги колишнім українським політв'язням і репресованим. Думка про створення такої Комісії зародилася у 2002 році, у час відзначення 25-річчя Української Гельсінської Групи, яку очолював відомий український письменник Микола Руденко. На з'їзд до Києва з'їхалися у той час майже всі члени УГГ і політв'язні, які колись відбували багаторічні терміни ув'язнення. Виявилося, що всі вони живуть на найнижчій пенсії, хтось з них був реабілітований вже у незалежній Україні, а хтось такої реабілітації не бажав. Всі вони – люди похилого віку, майже кожний з них потребує медичної допомоги і що прикро визнати, за кількома винятками, майже ніхто цими людьми не цікавився – ані уряд незалежної України, ані чисельні українські громадські організації західної діяспори. Винятком можна уважати тодішню голову 59-го Відділу Союзу Українок у Балтиморі Ганну Самутин, яка від самого початку була промотором створення комісії допомоги цим людям.

Допомога колишнім членам УГГ, політичним в'язням, репресованим і їхнім родинам становить всього 25 ам. дол. у місяць. При наявності грошей, їм також оплачується лікування і ліки. З 2002 по 2005 рік, в різні роки, допомогу отримували колишні політв'язні, які від нас уже відійшли: Олесь Бердник (письменник), Іван Кандиба, Оксана Попович, Василь Стрільців, Леоніда Світлична, (дружина Івана Світличного), Степан Крижанівський (літературознавець).

Допомогу отримували і далі отримують такі особи: Петро Розумний, Петро Січко, Ірина Сеник (потеса), Валентина Попелюх-Стус (дружина Василя Стуса, письменника), Ніна Марченко (мати Валерія Марченка, письменника), Василь Голобородько (письменник), Наталя Дукина (дочка розстріляного у 1930 роках письменника Миколи Дукина), Дмитро Калюжний (опікувався Надією Суровцевою), Світлана Кириченко (дружина Юрія Бадзя), Мирослава Свідзинська (дочка поета Володимира Свідзинського, знищеного совєтами у 1941 році), Вікторія Цимбал (мистець), Ганна Михайленко, Михайлина Коцюбинська (літературознавець), Микола Плахотнюк, Лідія Макуха (дружина Василя Макухи, який на знак протесту проти русифікації України виконав у 1968 році акт самоспалення), Люба Лемик (дружина Миколи Лемика, який у 1933 році виконав атентат на совєтського консула у Львові на знак протесту проти голоду в Україні), Опанас Заливаха (художник).

Вже втретє Комісія допомоги колишнім політв'язням у зимових місяцях (у лютому-березні) звертається до українських громадських організацій, українських кредитівок і банків (а їх є в Америці і Канаді понад 300) з проханням зложити свої пожертви на допомогу цим людям. У 2004 році на заклик Комісії пожертви зложили 7 громадських організацій і одна кредитівка: СФУЖО, Фундація ім. І. Багряного, 59-ий Відділ СУА-Балтимор, Сестрицтво св. Ольги УПЦ Метрополітального Вашінґтону, Комітет допомоги Україні – Приятелі Руху – Ню-Джерзі, товариство „Самопоміч" – Балтимор, Український Вест Сайд Клюб – Рочестер, Суспільна служба Українців Канади – Тандер Бей і одна Українська кредитівка (Торонто).

Якщо б не пожертви окремих осіб (повний список яких „Смолоскип" публікує з кінцем кожного року), то ця допомога, цим найбільш потребуючим особам, які були на передових лініях у боротьбі за незалежність України, була б унеможливлена.

Чому така страшна байдужість українських громадських організацій і майже всіх українських кредитівок і банків до цих найбільше потребуючих осіб, які пережили страшні жахіття підсовєтської дійсности? Невже українська громадська організація, кредитівка чи банк не можуть пожертвувати для цих і для багатьох інших цю невеличку суму – всього 300 дол. на рік?

Комісія Допомоги колишнім українським політв'язням і репресованим не є якоюсь анонімною, безіменною організацією. Членами Комісії є колишня довголітня голова СФУЖО Оксана Соколик, голова МБФ і видавництва „Смолоскип" Осип Зінкевич, представник „Смолоскипа" на західню діяспору Олексій Шевченко, директор Музею-архіву українського самвидаву у Києві Олесь Обертас і бухгалтер Павлина Бондаренко.

У п'ятнадцяти останніх роках ми жили у державі, яка називала себе самостійною і незалежною державою „Україна". У тій державі від самого початку і аж до тепер колишні генерали і полковники КҐБ, слідчі одержують найвищі пенсії, тоді, як колишні політв'язні, члени Української Гельсінської Групи, члени ОУН, воїни УПА, які відбували десятки років ув'язнення і заслання, доживають свій вік у злиднях.

Цим людям треба далі жити, їм треба далі лікуватися, а родичам потрібні навіть мінімальні гроші на гідне, хоч і скромне похоронення тих, які від нас відходять. Тому прохання до всіх небайдужих осіб – допомогти цим людям, складаючи на допомоговий фонд свою пожертву.

Всі пожертви просимо надсилати, виставляючи чек на „Smoloskyp" (Dopomoha represovanym), в Америці на адресу: „Smoloskyp", P. O. Box 8041, Bridgewater, NJ, 08807, у Канаді на адресу: „Smoloskyp Trust", P.O. Box 430, STA. „E", Toronto, ON M6H 4E3.

Осип Зінкевич

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

„Стежками Яворівщини"- нова виставка в Українському національному музеї

ЧИКАҐО. – Яворівщина – етнографічний район у Львівській області. Місто Яворів стоїть це місто на шляху Львів - Ярослав і через нього пролягають дороги до Европи. Вже у літописах XV століття є згадки про великі ярмарки, що відбувалися тут, а у 1569 році місто отримало маґдебурзьке право. Від густих яворових лісів навколишньої місцевості походить і назва міста. Цією короткою довідкою запрошуємо познайомитися з культурно-мистецькими надбаннями Яворівщини і помандрувати стежками цього краю через виставку народного одягу, що відкрилася в Чикаґо, в Українському національному музеї 22 квітня і триватиме до 19 травня.

На великому столі музейної бібліотеки багато світлин. Їх привезла Ірина Трощук з Яворівщини. Ірина народилася в Чикаго, в українській родині, що прибула до Америки після Другої світової війни. Українське довкілля мало на неї великий вплив. Ще маленькою брала в руки голку, полотно, ножиці і робила перші кроки у світ мистецтва вишивання та вирізування. Згодом зустріла свою долю. Разом з чоловіком Марком виховують двох синів – онуків світлої пам'яті д-ра Пилипа Демуса, людини, що залишила гарний слід на землі. Він був лікарем. Цілющим зіллям від туги за рідним краєм стало колекціонування зразків народного одягу Яворівщини. Спілкуючись з синами, а їх у нього п'ятеро, завжди розповідав про Мужиловичі, село його дитинства, що лежить за 12 кілометрів від Яворова. Він хотів, щоб діти знали про ліс Красний Запуст і про Хлопську Гору, про старовинну церкву св. Архистратига Михаїла, яку було збудовано у 1600 році, і про мамину вишивану сорочку, в якій складав матуральний іспит при закінченні академічної гімназії у Львові. Колекція народного одягу, зібрана доктором П. Демусом заслуговує уваги етнографів і народознавців. Він передав її дружині свого сина Ірині Демус, яка вже 20 років з великою посвятою вивчає мистецтво Яворівщини, продовжуючи місію, розпочату батьком.

Ірина Трощук об'їхала не одне село цього прекрасного краю. Її остання експедиція „яворівськими стежками" відбулася „помаранчевої осені" 2004 року. Готуючись до виставки в Чикаго, побувала у Львівському етнографічному музеї, спілкувалася з народознавцями, а найбільше хотіла довідатися про скарби народної ноші від людей. Заходила до хат. І кожна зустріч – це окрема історія.

Господиня розстелила на столі великий полотняний обрус-намітку, повикладала ще бабунині камізельки і кабати, познаходила у мальованій скрині, що стояла у сінях за дверима, свою дівочу горсетку, хустини, бавницю. На якийсь час з сумом зупинила погляд на весільній спідниціщорц. І поплила розмова про життя-

Чикаґо: на виставці одягу Яворівщини

буття, про те як і коли вдягала ту чи іншу сорочку, чому спідниці називалися „вибійками"... Що не хата – то музейні скарби. Це родинні обереги, які передаються із роду в рід.

Кожен комплект одягу з колекції Ірини Демус є особливим. Це ціла історія еволюції народного костюму від середини XIX століття до сьогодення. Вона вражає красою, унікальністю виробів, самобутністю художніх рішень. Радіє око, милуючись вишивкою. На виставці ви побачите різні спідниці-вибійки, які виготовлялися за особливою технологією. Відповідно до візерунку, їх називають „цяточки", „кружальця", „звізди", „сосонки", „грибочки", „сливки". Робилися вони із білого льняного полотна. Дівчина чи жінка, прийшовши до майстра, вибирала взір. Майстер приступав до роботи. Поливав полотно водою і розгладжував його на столі. Тоді брав дошку, накладав на неї фарби, розтирав та розстилав на неї намочене полотно. Далі брався валик і котився зверху. Після цього полотно здіймалося, просушувалося і поверталося

(Закінчення на стор. 22)

В Польщі осуджують злісний вибрик українофобії

Микола Лишик з Перт Амбой, Н. Дж., надіслав до „Свободи" публікації з польської „Газети виборчої" від 30 березня з своїм коментарем: „Вірити не хочеться, що польські українежери далі роблять кривду українському народові. На чию це користь? Чому незнаний українежер не долучив до виставки криваві розправи над українцями в Павлокомі, Березі Картузькій, під час акції „Вісла", в Явожно та ін.?" Подаємо статті двох польських журналістів в „Газеті виборчій" у перекладі „Свободи".

Застрашення жорстокістю і правда історії

Підрозділи УПА 11 липня 1943 року почали акції в польських селах на Волині. Поважні історики обох народів оцінюють, що під час проведеної місцевим проводом УПА акції загинуло близько 60 тисяч поляків, а у висліді акцій Армії Крайової у відповідь і спонтанно організованої польської самооборони було вбито кільканадцять тисяч українців. Дії волинських загонів УПА за участи місцевих селян були жорстокою етнічною чисткою, але польські пацифікації українських сіл на захід від Бугу були не менш жорстокими.

Історики встановили, що на III конгресі ОУН в серпні 1943 року провідні діячі українського підпілля заявили, що волинська УПА скомпрометувала себе цією акцією, а головне командуванння УПА наказало припинити антипольський терор. Але тоді ніхто не міг протистояти хвилі масових злочинів.

Проф. Владислав Філяр, вояк волинської АК і свідок пацифікацій, врятований українськими сусідами, що належали до УПА, заявив „Газеті виборчій", що відзначення 60-річчя подій на Волині має бути часом роздумів і тверезих рефлексій. Взаємне пригадування злочинів повинно скінчитися раз і на завжди, бо інкше не станеться поєднання двох народів.

І справді, на два роки затихли голоси, що описували польсько-українську війну 1940-их років виключно мовою жорстокостей і без історичного контексту. А зовсім недавно, під час „помаранчевої революції" в Києві, відбулося правдиве диво поєднання: сотні поляків підтримали український марш до демократії, тисячі українців скандували: „Польща!"

Взаємини між Польщею і Україною, між поляками і українцями ніколи не були такі добрі, як тепер. Аж раптом в краківському Палаці мистецтв з'являється виставка, яка з мистецтвом не має нічого спільного, а з історичною правдою – дуже мало, бо приписувані українцям злочини були рисою обох сторін польсько-української війни. Дивно? Дуже дивно! А може й ні...

В нелегкій і кривавій історії польсько-української одне є незаперечним: коли між нашими народами діялося щось зле, тим завжди користався хтось третій – на шкоду Польщі і Україні. Інституції, які патронують публічному показові сумнівної вартости картин виключно про жорстокості польсько-української війни, а тому позбавлені історичного контексту, представляють інтереси тих, кому не до смаку дружба між нашими народами. Не йдеться про те, щоб не говорити правду, а про те, щоб знати, як її говорити.

Павел Смоленський

Контроверсійна виставка про Волинь

В краківському Палаці мистецтв до 13 квітня діяла виставка „Східні креси в польській крові затоплені". Її „малярська" частина вражала жорстокістю, а поширені з цієї нагоди публікації викликали поважні застереження істориків.

„Розрізання горла і витягання язика назовні", „Прибивання ножем до столу язика малої дитини, яка потім висіла на ньому", „Вертикальне розрубування сокирою голови", „Розрізання тіла жінки від шиї до низу" – це тільки деякі назви зі ста малярських вправ невідомого автора, виставлених у пивниці Палацу мистецтв в Кракові. Організувало виставку Товариство любителів Волині і Полісся, куратором є 80-річний Ян Млотковський з Познаня. Виставка має також дві інші частини: носталгічні чорно-білі фото містечок Волині і Полісся, а також фотографії вбитих поляків. Кольорові, мальовані примітивним пензлем картини показують криваві сцени екзекуцій підрозділів УПА на Волині і випромінюють жорстокість тортур і жах в очах жертв. Відрубані частини тіл, гектолітри крови, витягнуті нутрощі, блискучі ножі в руках катів.

Хто це намалював? Не відомо. „Автор не бажає називати себе", – пояснює директор палацу Збігнєв Вітек. В каталозі до виставки Ян Млотковський пише: „Півтора мільйона жертв цивільного населення, в тім 500 тисяч дітей". Криваві описи можна зустріти в поширюваних на виставці публікаціях. Їх авторами є дослідники подій на Волині в 1943 році, що гуртуються довкола українського політолога Віктора Поліщука з Торонто. Це проф. Едвард Прус– відомий українежер, Богдан Поремба – націоналістичний діяч з об'єднання „Ґрунвальд", Щепан Сєкерка з Товариства увічнення жертв українських націоналістів з Вроцлава. Хоч на виставці є й ретельні публікації д-ра Люцини Кульчицької, Еви Сємашко.

Автори поширюваних на виставці публікацій з'являються на коференціях в різних містах Польщі. Зокрема вони були в березні 2004 року на конференції „Польсько-українські взаємини у 1939-2004 роках", що відбулася у Варшаві. „Число брехень і зловживань, які там були виголошені, було надто тривожним", – говорить секретар управи Союзу українців в Польщі Петро Тима. Там теж продавали криваві поштівки і плякати. Союз українців звернувся тоді з офіційним протестом до організторів конференції, подав заяву також у пресі.

Виставка Млотковського вже побувала в Познані, Сєрадзі, Лодзі, Белхатові.

Рафал Романовський

НОВІ ВИДАННЯ

Про українців Сибіру

НОВОСИБІРСЬК, Росія. – Серію нарисів про традиційну культуру українских переселенців до Сибіру XIX – XX ст. (за матеріялами Новосибірської области) започаткував Новосибірський державний педагогічний університет. Автори дослідження Олена Фурсова та Лілія Васєха вважають, що вивчення особливостей етнічного, культурно-побутового розвитку етнографічних груп українців, що вже понад сто років мешкають на сибірських землях й відірвані від основної маси етносу, має стати одним з актуальних напрямків досліджень етнографічної науки.

Нариси дають загальну картину та причини міграції населення українських губерній до Сибіру, детальну інформацію щодо їх розселення на нових землях, суспільно-побутові та культурні особливості їхнього влаштування і взаємин з корінними мешканцями, розповідають про характерні звичаї та зміни у побуті й культурі українців Сибіру. Окремий розділ охоплює різні сфери культурного життя сибірських українців, особливості їхньої асиміляції та збереження національних традицій. Останній, шостий розділ є спробою зформулювати головні риси й переваги української народної педагогіки. Книга має солідний науковий апарат, у ньому використано також дані переписів населення, уривки з праць видатних українських вчених-етнографів, лінгвістів та педагогів, унікальні першоджерела – рукописи, документальні свідчення, фотоматеріяли, фольклорні записи, нотні розшифровки, інші матеріяли з українознавства краю. У додатках наведено таблиці поселень з переважанням українського населення, рукопис Віри Свириденко „Історія села Веселовське", дані про хранителів українського фолклору Новосибірської области, від яких записані етнографічні, пісенні й текстові матеріяли, використані у виданні.

Перша частина нарисів вийшла невеликим накладом – лише 225 примірників за фінансової підтримки Національно-культурної автономії українців Новосибірська, Українського національно-культурного центру Управління культури адміністрації Новосибірської области та Науково-дослідної лябораторії народної художньої культури Новосибірського педагогічного університету.

Юрій Безкровний

Заплутались у національностях

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Газета „Новое русское слово", що видається в Ню-Йорку, 23-24 квітня вмістила репортаж про відкриття Українського музею під назвою „Чи був Архипенко українським скульптором?". У публікації прихильно відзначено збудування на пожертви громади нового, гарного, зі скляним фасадом будинку музею в одному з квітнучих районів Ню-Йорку. Але автор І. Г. усе ж вирішив додати до розповіді ложку дьогтю, подавши наведений заголовок, а в тексті пояснивши, що О. Архипенко у молодому віці виїхав з Києва і жив за кордоном, тому не може вважатися українцем.

Коли так міркувати, то Т. Шевченко, який багато років жив в Росії і Казахстані, не має бути українським поетом, С. Рахманінов не буде російським композитором, а Шопен – польським...

Зате наступна сторінка газети здивувала заголовком „Міс Ізраїлю" стала українка". В цьому репортажі газета розповідає про уродженку Донецька Олену Ральф, красуню еврейського походження, яка з дванадцятирічного віку брала участь в житті молодіжного єврейського центру, потім була інструктором літніх таборов єврейської молоді.

Інформуючи читачів про життя в Україні і довкола неї, варто б писати відповідно до правди, що Архипенко був і є українським митцем, а красуня з Донецька – уродженкою України.

Л. Хм.

„Стежками...

(Закінчення зі стор. 20)

господині. При цьому використовувалися природні барвники. Чорну фарбу, наприклад, виготовляли з сажі хвойних дерев, червону – з комашок червцю. Фарби розтирали на олії, зробленій з насіння льону, а потім варили на вогні у великому казані. До шлюбу молода вдягала спідницю-шорц. Ця спідниця шилася з домотканої вовняної тканини і виділялася густим черленим відтінком. Її вдягали тільки на великі свята, а в кінці життєвої мандрівки заповідала жінка бути похованою у тій же спідниці.

Серед експонатів білим полотном майнули сорочки, рукави яких немовби одягнені у віночки з польових квітів. У нашій уяві повстає святочна неділя. Селяни вийшли з церкви, забіліло на церковному подвір'ї, і тільки відрізнялися темні голови чоловіків і кольорові та червоні вишивки жіночих хусток на голові. Жіночий одяг жінки з Яворова складався з сорочки, мальованки (спідниці), запаски, кабата, хустки, бавниці у заміжніх жінок, кафтана. Нитки для вишивання називали „лучкою". Вишивали дівчата та молодиці, а старші – стебнували. Цей одяг простий і невибагливий, але водночас особливий, бо має певні риси, притаманні цьому етнографічному району України.

Є у колекції обрус-намітка, виготовлений на лляному полотні та вишитий гаптом у першій половині XIX століття у селі Шкло на Яворівщині. Обрус відігравав важливу ролю у житті жінки. Зокрема в обряді весілля - розплітаючи молодій косу, мати покривала її голову обрусом. Також на знак щасливого життя, молодим пов'язували обрусом руки. Обрус-намітка вживався жінками як головний убір в XIX столітті. Це великий прямокутний шматок лляного полотна, вишитий по середині одного краю і на кінцях вузькими смугами. Візерунок вишивався у формі стилізваного вазонка, або дерева життя. Такий обрус складався у п'ять складок і пов'язувався навколо голови, закриваючи усе волосся. Вишивка припадала на чоло, а вишиті кінці спадали ззаду. Це нагадувало вінок. Заміжні жінки носили на голові бавницю. Це вишивана низинкою жовто-червоними кольорами смужка, завширшки 6-7 см. Бавниця творить вінкоподібний круг для пов'язання обруса або хустки. На виставці представлено десятки бавниць та хусток з різних сіл Яворівщини. Є також чоловічий одяг, що включає сорочку, штани (нагавиці), кабат, кафтан, свиту, чоботи.

На музейній лаві знайшлося місце біло-виправленому кожуху з овечих шкур та жіночій темно-брунатного кольору вовняній свиті.

Тонке домотканне полотно, ляні нитки, ручне шиття – незрівняний зразок краси і добра селянської одежі позаминулого і минулого століть... Своєю унікальністю дивують плетені з соломи капці та сумки господарського призначення, знамениті дерев'яні іграшки, а з чорно-білих світлин проливається світло пам'яті хоронителів української традиційної народної спадщини. Такій колекції позаздрить не один етнографічний музей України.

Український національний музей запрошує на виставку. Це – історія українців, що втілювалася у конкретні речі, які віками втрачалися, і збереглися тільки крихти, золоті зерна у цій скарбниці духовности.

Марія Климчак

Український концерт відбувся на Волзі

НИЖНІЙ НОВГОРОД, Росія. – У Будинку офіцерів 24 квітня відбувся концерт творчих колективів національно-культурних громад Нижегородської области, в якому взяло участь Товариство української культури „Джерело". Особливо сподобався виступ фолкльорного народного ансамблю „Калинове гроно", який виконав пісні „Степом, степом" та жартівливу „Ой дуба, дуба". Виступ ансамблю було передано у вечірніх новинах на місцевому телеканалі. Бурю оплесків отримала переможниця конкурсу „Ранкова зірка" 11-річна українка Віталія Голованова. Учасник Другої світової війни Іван Токарев, якому 5 травня виповниться 85 років, заспівав пісню „Служив козак у війську". На фото: виступає ансамбль „Калинове гроно".

Олександр Криницький

„Про вчора і сьогодні" серед читачів Філядельфії

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па., – Вірні читачі фейлетонів О-КИ дістали добру нагоду закупити цю другу їх збірку у книжковому виданні п. н. „Про вчора і сьогодні" в суботу, 16 квітня ц. р., завдяки дбайливості 43-го Відділу Союзу Українок Америки, що влаштував презентацію цієї книжки.

Організаторки цієї презентації під проводом Людмили Чайківської і Анни Максимович доложили усіх старань до успіху цієї імпрези, що виказалася численною участю гостей і самої авторки. Імпрезу відкрила голова Відділу А. Максимович, коротким словом пригадуючи, що О. Кузьмович вже не вперше є гостем у Філядельфії.

Чоловічий хор „Прометей" під орудою Нестора Кизимишина заспівав тепле „Вітаємо", після чого зі словом про авторку виступив д-р Василь Махно.

Вже добре відомий у Філядельфії актор Іван Бернацький зачарував, як завжди, слухачів своєю грою, яка тим разом проявилася у відповідну ним уложеній інтерпретації однієї з розповідей авторки про „жовтий фотель".

Мистецьку програму продовжили хор „Прометей", з фортепіяновим супроводом Галі Мазурок-Рей, а членка СУА Іванна Ковалів прочитала свій вірш, присвячений О-ЦІ. Тепле слово організаторки імпрези Людмили Чайківської закінчило програму цього вийняткового настроєм пополудня, який учасники ще довго продовжували при смачній перекусці та купівлі збірки „Про вчора і сьогодні".

А. Ч.

Мистецька виставка учнів – в бюрі

ЧИКАҐО. – Марія Папас, скарбник повіту Кук, відкрила у своєму бюрі мистецьку виставку учнів Української школи мистецтва віком від 5 до 15 років. На фото зліва: Ґоар Копот, Марія Папас, Александра Копот, Андрій Копот, Михайло Копот і Генеральний консул України в Чикаґо Борис М. Базилевський.

Шановного колеґу – з 90-літтям!

Д-р Осип Оришкевич

З приємністю повідомляємо наші медичні кола та всю українську громаду, що 10 березня цього року сповнилося нашому шановному колезі д-рові Осипові Оришкевичеві 90 літ.

Здається, тільки вчора, а вже минуло понад 60 років, як молодий і український лікар – асистент на гістології при медичних курсах у Львові, помагав нам, студентам, під час гістологічних вправ. Потім наші дороги розійшлися в буревії Другої світової війни, аж знову зійшлися на наших славних і незабутніх з'їздах УЛТПА. З цієї нагоди годиться згадати про життєвий шлях та діяльність нашого ювілята.

Народився він 10 березня 1915 року в Олеську, на Львівщині, в родині судового службовця Семена і Кароліни Оришкевичів, закінчив в 1935 році філію Української академічної гімназії у Львові, а протягом 1935-39 років студіював медицину у Познанському університеті та в 1941 році закінчив Львівський медичний інститут. В 1941-43 роках спеціялізувався в гістології у проф. Б. Ялового та працював асистентом у проф. О. Подолинського в гінекологічній клініці Львівських медичних курсів. З 1944 року – у Німеччині, працював спочатку два роки у Гайдельберґзькому університеті, в гінекологічній клініці проф. Г. Рунґе. Там же 1947 року отримав докторат за дослідну працю з гінекології.

Одружений з Лідією Яцків, в 1948 році еміґрував з родиною до Америки, оселився в Брукліні, де в 1951 році відкрив і провадив приватну загальнолікарську практику. Належав до кількох американських товариств та до УЛТПА, брав активну участь у лікарських з'їздах, дописував до „Лікарського вісника" на теми лікарської етики в Америці. Після 40 років лікарської практики в Брукліні, Н. Й., переїхав жити в Прінстон, Н. Дж. де має нагоду відвідувати цікаві академічні зібрання та слухати доповіді визначних вчених.

Наш шановний ювілят щасливо одружений з Лідією Яцків, дочкою гімназійного професора Миколи Яцкова, з якою виховав четверо дітей, які всі мають вищу освіту та працюють за своїми професіями.

Бажаємо нашому шановному колезі-ювілятові доброго здоров'я, багато любови і пошани від його дітей та внуків.

На многая літа!

Д-р Павло Пундій

„Ради нас...

(Закінчення зі стор. 3)

Але саме в той час, коли зло нібито тріюмфувало, Христос воскрес, подолав смерть і всі негідні диявольські затії! Той, хто усім серцем переживав літургійні страсні відправи та заглиблювався в роздуми над згаданими подіями, сприйме перше привітання на Великдень „Христос воскрес!" як справжню Добру Новину – клич перемоги, остаточне подолання всього злого.

Проте, аналізуючи події, які сьогодні висвітлюють засоби масової інформації, у нас зароджується сумнів: чи справді все зло переможене? Чому майже через 2000 років після Христового Воскресіння зла в світі не поменшало, чому воно таке кричуще? Чи не міг Христос раз і назавжди його усунути?

Своїм воскресінням Христос довів, що має владу й силу здійснити будь-яке добро й усунути всяке зло. Людина як створіння, наділене розумом і свобідною волею, через свою гріховність стала причиною неладу та суспільного зла. І виправити те, що накоїла, самостійно не в силі. За своїм спасенним пляном Господь закликає нас боротися зі злом і чинити добро. Таким є наше покликання. Нинішній празник Христового Воскресіння вчить нас, що з допомогою Господа, який подолав смерть, можна протистояти злу і його перемагати. Його перемога є підставою нашої перемоги, якщо ми щиро станемо причасниками Господа в усіх проявах нашого щоденного життя.

Якщо ми все-таки почуваємося пригноблені, то це тому, що нам бракує віри, – бракує переконаности в тому, що віра в Господа може впливати на наше людське буття. Всевишній хоче допомогти нам. І коли ми поєднуємося з Ним у молитві, коли виконуємо Його заповіді, ми маємо за союзника самого Бога в нашій боротьбі зі злом. Для того Він до нас прийшов, для того і воскрес!

Сьогодні в світі намагаються усунути Бога з особистого, а тим більше – зі суспільного життя. Нарікання, осудження, знеохочення набуває широкого розголосу, що зроджує враження, немовби лихо панує над світом. Таким настроям ми маємо протиставити нашу віру в Христове Воскресіння та в Божу всемогутність. Яким же великим духовним піднесенням може бути для нас усвідомлення, що насправді ми спроможні замінити те, що зле, на те, що добре! Це робить Великдень не тільки радісним, але й, найголовніше, – дуже важливим святом.

Вітаю Вас усіх зі святим празником і бажаю Вам якнайтісніше єднатися з Воскреслим Господом – переможцем смерти та всякого зла!

Христос воскрес!

Дано в м. Римі, при соборі Святої Софії, в Акафістову суботу, дня 16 квітня року Божого 2005

\+ ЛЮБОМИР

„Так, це...

(Закінчення зі стор. 3)

час нашої тимчасової мандрівки цим світом. Ми ж створені, щоб, наподоблюючи Христа, приносити світові Його любов, Його співчуття і Його мир. Чи ми духовно приготовлені довершити це наше завдання? Так, ми підготовлялися до цього протягом Великого посту нашими молитвами і частим євхаристичним єднанням, прийманням дорогоцінних Крови і Тіла Господа і Спаса нашого Ісуса Христа. Отже, ми готові і завжди будемо готові.

На Великдень – в неділю Воскресіння - ми з трепетом відзначаємо ту дійсність, що Сила Божа проявилася не лише тоді, коли ця подія відбулася, але що та Сила проявляється й тепер. Пасха – це не лише подія минулого. Це вічно присутня дійсність. Сила Божа, виявлена у Воскресінні, відкриває нам той факт, що всі проблеми, які ми лише можемо собі уявити, були вже розв'язані. Ця Сила діє в нас глибоко всередині і підтримує нас у нашій місії, на шляху до повноти життя та подає нам силу осягнути його. Недавно ми були свідками того, як сила людей, зібраних в мирі і однодумстві, спричинила передання влади в нашій рідній Україні і назавжди змінила обличчя народу. Це- та сама сила, що може змінити і світ.

Запевняємо вас усіх, наших улюблених духовних дітей, у постійних молитвах за кожного з вас у час, коли ви робите зусилля, щоб виконати свою частину нашої спільної місії. Просимо згадувати і нас у ваших щирих молитвах.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

\+ КОНСТАНТИН,
Митрополит Української Православної Церкви в США і діяспорі

\+ ІВАН,
Архиєпископ Української Православної Церкви в Канаді

\+ АНТОНІЙ,
Архиєпископ Української Православної Церкви в США

\+ ВСЕВОЛОД,
Архиєпископ Української Православної Церкви в США

\+ ЮАНН,
Архиєпископ Української Православної Церкви в діяспорі

\+ ЮРІЙ,
Архиєпископ Української Православної Церкви в Канаді

\+ ЄРЕМІЯ,
Єпископ епархії Української Православної Церкви в США на Південну Америку.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 6 ТРАВНЯ 2005 р.

Джерзі Сиmі, Н. Дж. – Річні загальні збори 70 Відд. „Українського Прогресивного Клюбу" УНСоюзу відбудуться о год. 6-ій веч., в Українському Народному Домі за адресою: 90-96 Fleet St., Jersey City, NJ 07306. Ласкаво запрошуємо усіх членів відділу.

Управа 70 Відділу УНСоюзу

Сергій Сікорський: „Я готовий допомагати Україні"

Під час візити Президента України Віктора Ющенка до Сполучених Штатів Америки відбулась його зустріч з Сергієм Сікорським – сином уславленого конструктора літаків та вертолетів Ігоря Сікорського. Про цю подію Сергій Сікорський розповів журналістові Анатолієві Гороховському з Чикаго.

Ігор Сікорський на обкладинці журналу „Тайм"

– За яких обставин відбулася у квітні ваша зустріч з Президентом України?

– За кілька днів до початку візити В. Ющенка до Америки я отримав від Посла України у США Михайла Рєзніка листа, в якому йшлося, що Президент має бажання зустрітись зі мною. Коли приїхав до Вашінґтону, мене запросили до його резиденції Блер Гавс, яка знаходилась поруч з Білим домом.

Президент радо мене привітав, сказав, що йому приємно розмовляти з сином уславленого авіаційного конструктора, творча діяльність якого багато років тому почалась у Києві. Віктор Ющенко поцікавився моїми враженнями від відвідування України, зокрема Харкова, а також діяльністю компанії, створеної моїм батьком на американській землі, яка займається зараз випуском гелікоптерів. Глава держави сказав, що у Києві зберігся будинок, в якому народився мій батько, і владою будуть вжиті заходи до його відновлення і влаштування там музею Ігоря Сікорського. Я запевнив Президента, що всі особисті речі, які належали батькові, будуть передані до музею. До цієї заяви приєднались мої брати: Микола, за професією скрипаль, Ігор, який став адвокатом, та Георгій – спеціяліст з комп'ютерної справи. Усі вони також були запрошені на зустріч з Президентом.

Після завершення бесіди Президент підвівся з-за столу і прочитав Указ про нагородження мене орденом князя Ярослава Мудрого, в якому зокрема сказано: „За значний особистий внесок у розвиток зв'язків між Україною та Сполученими Штатами Америки у галузі авіяції, популяризації науково-технічних досягнень української держави нагородити орденом князя Ярослава Мудрого 5-го ступеня Сергія Сікорського – представника компанії „Сікорський Айркрафт корпорейшен", громадянина Сполучених Штатів Америки".

Після цього Президент вручив мені високу нагороду і запросив відвідати Київ у зручний для мене час. Я твердо переконаний, що Україна має можливість будувати і продавати вертолети на світовому ринку. Ці слова я повторив на завершення зустрічі з високим гостем. І додав, що все залежне від мене для вирішення цієї проблеми я готовий зробити.

– Відомо, що Ігор Сікорський у 1919 році залишив зайнятий більшовиками Київ і виїхав до Америки. Як склалася доля вашого батька у Новому світі?

– Мій батько відкрито говорив, що не визнає більшовицької влади, засуджує терор, до якого вдались комуністи. Чекісти наказали йому негайно вибиратись з міста, в іншому випадку – в'язниця. Одночасно з Києва було депортовано 17 видних представників інтеліґенції. Назву тільки два прізвища, які мені запам'яталися – це академік Єфремов та професор Корчак-Чепурковський.

В перші роки перебування в США батькові було тяжко, він викладав в різних навчальних закладах. Ця праця не приносила йому ні заробітку, ні морального задоволення. До своєї улюбленої праці батько повернувся лише у 1923 році. І це стало можливим завдяки допомозі, яку знаменитий композитор Сергій Рахманінов надав батькові. Він позичив йому 5000 долярів, а на той час це були великі гроші, які дали можливість створити компанію з виробництва літаків.

– Що слід вважати першою творчою вдачею батька на американській землі?

– Гадаю, що то була амфібія S-38, яка у 1934 році встановила два світових рекорди: один – з швидкости, а другий – з вантажопідйомности. А потім була амфібія S-43, яка, між іншим, потрапила до популярного фільму „Волга–Волга". Успіхи надихали батька на нові творчі звершення. За короткий час він створив ще кілька моделей повітряних кораблів, зокрема чотиримоторний човен, який використовувався на трасах, прокладених через Атлантику.

Від часу створення фірми і до 1939 року Ігор Сікорський створив 15 різних моделей літаків. А потім повернувся до свого першого кохання, маю на увазі гелікоптери. Батько першим почав будувати турбінні машини, вертолети-амфібії, на його повітряних апаратах були вперше здійснені лети через Атлантичний та Тихий океани. Зараз дві третини бойових вертолетів, які знаходяться на озброєнні американських збройних сил, виготовлені фірмою Сікорського.

Варто зауважити, що усі президенти США, починаючи від Айзенгавера, користуються машинами мого батька. На їх бортах красується ім'я – Сікорський.

– А тепер просив би розповісти про себе...

– Я народився в Америці, 1 лютого 1925 року, нещодавно мені сповнилось 80 років. На здоров'я не скаржусь, маю посвідчення на право управління літаком і нерідко користуюсь ним. Люблю з вітерцем проїхатись на мотоциклі.

Моїм вихованням займався переважно батько. Ще в дитячі роки я твердо вирішив, що моє майбутнє буде пов'язане з небом. В роки Другої світової війни я служив в авіяції, а після війни здобув вищу освіту в італійському університеті. З того часу почалась моя служба в компанії батька, яка тривала аж до виходу на пенсію. Мені довелося багато років перебувати за кордоном, допомагаючи освоювати виробництво вертолетів. Одночасно опанував чужоземні мови, зокрема російську, німецьку, французьку, італійську і трохи японську.

– Чи довелося вам бувати в Україні?

– Моє перше відвідання України сталося на початку 1960-их років. Прилетів до Москви у складі американської авіяційної делеґації і тільки-но ступив на землю, як до мене звернувся представник відомого українського конструктора літаків Олега Антонова, який передав його запрошення приїхати до Києва, бути його гостем.

Олег Антонов познайомив мене з столицею України, показав будинок, в якому народився батько і який належав моєму дідові – відомому професорові психіятрії, науковими працями якого досі користуються лікарі-практики.

Мені ще кілька разів випадало бути у чудовому Києві. Остання моя поїздка в Україну сталася у серпні минулого року. Я приїхав до столиці на запрошення товариства імені Ігоря Сікорського і мав можливість спостерігати змагання вертолетників на летовищі під Харковом.

Харківський авіяційний завод – це передове підприємство і я бажав би мати таке ж. Мені подарували модель літака Ан-140, який зараз випускають харків'яни. Вони справжні молодці, роблять літаки відмінної якости.

Сергій Сікорський в кабіні літака
Фото: архів родини Сікорських

17 травня Руслана Лижичко співатиме на підтримку ФДДЧ

КИЇВ. – 17 травня переможниця „Евробачення-2004", співачка Руслана Лижичко проведе в Києві благодійний концерт на підтримку медичних програм Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля (ФДДЧ). Кошти від концерту підуть на закупівлю сучасного обладнання для відділень інтенсивної терапії новонароджених в лікарні Києва та Дніпропетровська, а також на потреби реабілітаційного центру для дітей з особливими потребами „Джерело", що у Львові. Благодійний концерт є офіційним заходом, який проводиться в рамках „Евробачення", про нього вже знають в усій Европі. Відбудеться концерт за день до півфіналу „Евробачення-2004" в розважальному комплексі „Арена" – офіційному евроклюбі пісенного конкурсу. На ньому будуть присутні близько 2 тис. журналістів, представники офіційних делеґацій та інші гості Евробачення. Руслана відмовилась від гонорару і повідомила, що плянує займатися благодійністю і надалі, співпрацюючи з ФДДЧ. За інформацією щодо квитків можна звертатися на тел.: (380-44) 494-1535 або на електронну адресу: ccrf@voliacable.com
На фото: Руслана Лижичко (в центрі) серед активістів ФДДЧ.

Олена Вельгаш,
директор представництва ФДДЧ

СПОРТ

В УСО „Тризуб"

Загальні збори товариства

Голова УСО Ігор Чижович

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 20 квітня на „Тризубівці" в Горшамі, Па., відбулися п'ятдесят п'яті загальні збори УСО „Тризуб". Збори відкрив уступаючий голова Євген Луців, а о. Василь Буняк промовив молитву. На заклик голови присутні однохвилинною мовчанкою вшанували членів осередку, які в минулій каденції відійшли у вічність, а між ними – відданий працівник УСО „Тризуб" св. п. Володимир Сімків.

За діяльність в минулій каденції звітували члени уступаючої управи: Адріян Гаврилів – загальні фінанси, Іван Німчук – фінанси спортової ланки, Тарас Козак – звіт спортової ланки, і Любомир Лучанко – за контрольну комісію. Після звіту управи Євген Луців вручив Михайлові Юрчакові, провідникові головної дружини копаного м'яча, чашу УСЦАК-у, що присутні прийняли оплесками.

Після уділення абсолюторії уступаючій управі вибрано нову управу, яку очолив Ігор Чижович. Комітети очолили: Орест Лесюк, Богдан Сірий, Ярослав Козак, Ігор Конрад, Ніка Чайківська, Григорій Долинський, Віктор Голубовський, Ігор Шуст і Микола Бойчук. Юрій Фаріон – правний дорадник, о. Ярослав Курпіль і о. Василь Буняк – капеляни УСО „Тризуб". Головою Спортової ланки став Тарас Козак.

Новообраний голова І. Чижович накреслив плян праці на наступну каденцію: докінчити дві нові площі для копаного м'яча і створити фундацію для УСО „Тризуб" з незалежним проводом від управи Осередку.

Загальні приходи УСО „Тризуб" в 2004 році становили 114 тис. дол., а витрати – 101 тис. дол. Число членів – 525. Приходи Спортової ланки – 88 тис. дол., а витрати – 70 тис. дол. Активним спортом є копаний м'яч, гольф, теніс і плавання.

Методій Борецький

Футбольні змагання

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. – Перша половина футбольного сезону закінчилася, а друга починається цього місяця. В „Тризубі", виступає 21 команда – перша чоловіча і 20 молодих, з того 16 хлоп'ячих і 4 дівочих.

В першій половині сезону чоловіча команда є на другому місці – однією точкою від першого (6 виграних і 4 нерішені) в „Мейджер дивізії юнайтед сакер лізі" Пенсильванії. В зимовім турнірі, в закритій залі, „Тризуб" програв у фіналі, посівши друге місце. Тренер команди – Петро Борецький, а менеджер – Михайло Юрчак.

14-15 травня на кортах „Тризубівки" відбудеться 18-ий весняний тенісовий турнір. Як і в минулих роках, цей турнір проведе Юрій Савчак, ланковий тенісу.

27-30 травня відбудеться четвертий Тризубівський відкритий турнір молодіжних дружин хлопців і дівчат у віці від 8 до 19 років. Минулого року в цім турнірі взяли участь 85 команд. По інформації щодо цього турніру можна звертатися до Данила Ниша. Тел.: (215) 704-6144, або в Інтернеті: www.unitournament.org, www.tryzubsports-center.org.

18-19 червня на „Тризубівці" відбудеться футбольний турнір перших команд на першість Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК)-Схід. Переможець цього турніру зустрінеться з першуном УСЦАК – Захід/Канада за загальний чемпіонат. УСО „Тризуб" є діючим чемпіоном УСЦАК.

На „Тризубівці" добудовано нові футбольні площі, так що цього року будуть до вжитку 4 повні грища і 3 грища для дружин до 12 років.

Ярко Козак

Бокс

У німецькому місті Дортмунді українець Володимир Кличко 23 квітня отримав свою 44-ту перемогу на професіональному ринзі, перемігши технічним нокавтом кубинця Елісіо Кастільо, який до цього не зазнав жодної поразки в своїй професійній кар'єрі. За 17 секунд до завершення четвертого кола В. Кличко двійкою з лівої та правої відіслав Е. Кастільо на підлогу рингу. Рефері відкрив рахунок, Кастільо намагався піднятися, але не тримався на ногах – і суддя зупинив бій. Отже, технічна перемога нокавтом Володимира Кличка.

За два останні роки після поразки від Корі Сандерса Кличко-молодший потрапив у „чорну смугу", і всі його наступні двобої, аж до сьогоднішнього, наводили на думку, що українець вже не зможе вийти на свій попередній рівень. Поразка від Лаймона Брюстера, побиття Фабіо Молі, невиразна перемога над Даварлілом Вільямсом – це все поєдинки, які не можна занести до активу Володимира.

Бій же проти Елісіо Кастільо мав стати для Кличка черговим днем народження у професіональному боксі і показати, наскільки широко простягають його амбіції. Кличко змінився в кращий бік. Вже з першого кола двобою з Кастільо Кличко встановив свою дистанцію і свої правила бою і розпочав бомбардування лівою голови Кастільо. Кубинець, у свою чергу, мав за мету вимотати українця, він багато рухався, намагався бити в корпус, але для Кличка ці удари не були страшними. Друге коло пройшло також за сценарієм українця, хоч серйозно пробити Кастільо Кличку не вдавалося. Відзначимо, що два перші кола Кличко відбоксував практично однією лівою, і вже по закінченні другої трихвилинки лікарі працювали над обличчям боксера з Куби.

У третьому колі Кличко продовжив впевнено „вбивати" кулаками голову Кастільо, який не мав навіть шансу на атаку. Ближе до завершення равнду Володимир пустив у хід й правицю і перший же удар українця добряче струсонув Елісіо.

Четверте і, як виявилося, останнє коло Кличко провів найбільш потужно. Українець все частіше турбував ударами правою свого суперника, який боявся ударів з цієї руки... В останні секунди четвертого равнду клясична двійка Володимира відсилає 97-кілограмового Елісіо Кастільо на підлогу рингу. Шкода, що бій Володимира з Кастільо не був претендентським за версією „IBF", а то вже найближчим часом можна було б очікувати двобою Кличка-молодшого за титул чемпіона світу „IBF" з Крісом Бьордом. Також варто відзначити, що навіть після чотирьох кіл Володимир виглядав доволі свіжо і, напевно, зміг би відбоксувати всі 10 кіл на такому ж рівні.

Хоча, нокавт – це також непогано. Надалі все буде залежати від того, з ким із боксерів проведе наступний двобій Володимир. Не виключено, що після перемоги Володимира Кличка його менеджерам вдасться домовитися про зустріч за пояс чемпіона світу.

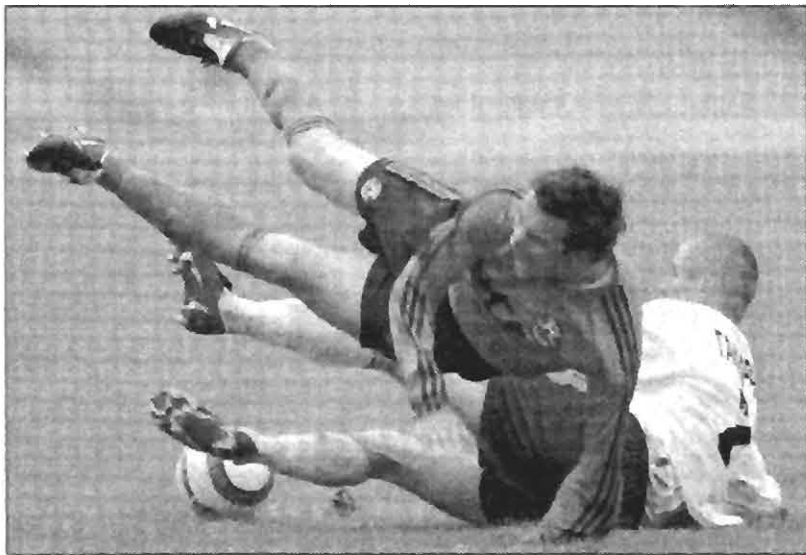
Важка атлетика

Вікторія Шайморданова з України стала чемпіонкою Европи з важкої атлетики, перемігши в категорії понад 75 кг. У ривку вона підняла 125 кг, а в поштовху взяла 145 кг, набравши в сумі 270 кг. Срібло в цій ваговій категорії ще в однієї представниці України – Юлії Довгаль. У ривку Юлії підкорилася вага в 120 кг, а в поштовху вона підняла штангу в 140 кг. Бронзову медалю здобула болгарка Йорданка Апостолова, що у сумі набрала 242.5 кг. На цьому змагання жінок закінчилися. Відзначимо, що на рахунку українок на першості континенту у Софії одна золота, одна срібна та дві бронзові медалі.

Спортова неділя у Києві очима фоторепортерів

Член скавтської організації долає перешкоди під час показових виступів у Гідропарку в Києві 24 квітня. У такий спосіб члени дитячо-юнацьких організацій Києва відзначили День Землі. *Фото УНІАН*

Гравець футбольного клюбу „Арсенал" (Київ), відбирає м'яч у гравця клюбу „Шахтар" (Донецьк) під час гри Чемпіонату України з футболу у вищій лізі 24 квітня в Києві. Гра закінчилася внічию (1-1). *Фото УНІАН*

Учасники дитячого конкурсу „Містер Мускул" з культуризму під час Міжнародного турніру „Чаша Олімпу" в Києві 24 квітня. У турнірі взяли участь спортсмени Білорусі, Литви, Росії і України. *Фото УНІАН*

НА ДОЗВІЛЛІ

Запрошує український курорт Трускавець

Старовинне місто Трускавець тепер з висоти пташиного лету нагадує велику метрополію. Це містечко у передгір'ях Карпат вперше згадується в літописах у 1462 році як власність польських королів. Після 1776 року містом володіла Австро-Угорщина.
У XIX столітті стали відомі трускавецькі мінеральні води і озокерит, якими лікують захворювання печінки, жовчних шляхів, порушення обміну речовин. Серед них особливо популярна „Нафтуся". Загалом у Трускавці є 14 природних мінеральних джерел та поклади „гірського воску" – озокериту. Створено довготривалу концепцію розвитку курорту, яка має бути здійснена до 2011 року. Її кошторис – понад 59 млн. долярів США.

Фото УНІАН

Пори року Зоряни Щур

Зоряна Щур народилася 14 лютого 1991 року в селі Сільце на Підгаєччині. Закохана в природу свого краю, небайдужа до всього прекрасного. Вважає, що поезія – це життєва необхідність. Захоплюється музикою, малюванням. Неодноразово друкувалася в районній газеті „Земля Підгаєцька", брала участь у Всеукраїнському конкурсі „Здоров'я очима дітей" і здобула перемогу в районному конкурсі „Об'єднаймося ж, брати мої..."
Вірші Зоряни Щур надіслала до „Свободи" Ірина Тхорик з Бінгемтону, Н. Й.

Листопад

Пливе листопад у човні,
Літають жовті кораблі.
Останнє листя опадає,
Вітер стогне і співає.
Часто падають дощі,
Дні смутніші, і не ті.
Віють холодом слова:
„Іде мороз, іде зима".

* * *

Зимонько-снігуронько!
До нас не поспішай.
Не замітай ти листячка,
Прошу, не замітай!
Бо ці листочки жовті,
Мов золото кругом.
Нагадують про сонечко,
Про літнєє тепло.
Не навівай ти холоду
На ліс, горобину.
Не запорошуй білим снігом
Червону калину.

* * *

Наче в казці ліс зелений.
В ліску пташині голоси.
Пахучим килимом барвистим
Схилились трави до води.
В руці тримаю стиглий колос –
І чую силу від землі.
Тобі, Україно, щастя бажаю,
Щасливої долі я хочу Тобі!

* * *

Сиджу над річкою одна.
Туман – мій друг,
роса – подружка.
Я чашу болю п'ю до дна,
А ззаду – одинока грушка.
Вона стоїть собі одна,
А я одна лише під нею.
У неї долі більш нема,
Я ж розминулася з своєю...
А річка вже тече у даль,
Кудись тихесенько – далеко.
Мені себе зовсім не жаль,
Бо це – неначе клик лелеки.

Зима

Біла зима
Прийшла до нас здаля.
Усе заморозила,
Діямантами укрила.
І красунечку-берізку
Теж причепурила.

Матуся

Я люблю свою матусю,
До якої пригорнуся.
Все матуся зрозуміє,
Обійме і пожаліє.
Гарних віршиків навчить
І від зла охоронить.

Зажурена вербиця

Вербиця зажурилась–
У воду задивилась.
Чому вона дуже сумна,
Така красунечка-верба?
Мабуть, осінь наступила
І її всю оголила...

Серед кішок – свійських і диких...

Фото: УНІАН

ПАЧКИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

В наших крамницях можна придбати авіяквитки в Україну та з України, зробити візи до України.
До вибору 99 взірців хусток!
Телефонні картки: 100 хв. розмови із Україною за $10.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

• РОЗШУКИ •

Розшукую **КУНТІЯ ВАСИЛЯ АНДРІЙОВИЧА**, нар. 1926 р. в с. Поляни, Львівська обл. Останню вістку родина отримала у 1951 р. Має 2 сестри: Ольгу і Іванну. Розшукує син Ольги Кунтій, **Роман Степанович: 79037 м. Львів, вул. Творча 12/97.**
Тел.: 293-00-10

• ЗНАЙОМСТВА •

Пенсіонер, бажає познайомитись з пенсіонеркою, віком до 70 років для спільного життя.
Дві пенсії ліпше, як одна.
Тел.: (941) 255-9122

• РІЗНЕ •

Відеокасети
„Я ІДУ в ПРЕЗИДЕНТИ"
„ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ"
та
„ІНАВГУРАЦІЯ"
можна замовити за адресою:
Petro Vashchyk,
7060 E. Parkview Dr.,
Parma, OH 44134
(440) 885-2272, (440) 532-9417
e-mail: kozakpetro@yahoo.com
Ціна кожної 25 дол. з пересилкою.

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

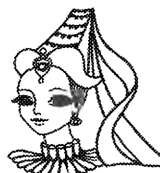
BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

300 Parker Avenue, Maplewood, NJ 07040
Tel.: (973) 763-8778

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail:roxolanaltd@roxolana.com
web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

* *Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості европейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.
• Достава $10 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний" з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна
Телефонуйте безкоштовно:
1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ МАТИ КРАЩІ УМОВИ ДЛЯ ЗРОСТУ ОЩАДНОСТЕЙ, ТО ЗАВІТАЙТЕ ДО

ФЕДЕРАЛЬНОЇ КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК

ОЩАДНОСТІ - 2.22%*

П'ЯТИРІЧНІ CD'S – 4.71%**

IRA РАХУНКИ - 4.34%*

<u>ГОЛОВНЕ БЮРО</u>: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

ВИГІДНО РОЗТАШОВАНІ ФІЛІЇ:

ФІЛІЯ В КЕРГОНКСОНІ:	ФІЛІЯ В ЮНІОНДЕЙЛ:	ФІЛІЯ В АСТОРІЇ:
6325 ROUTE 209 KERHONKSON, NY12446	226 UNIONDALE AVE, UNIONDALE NY 11553	32-01 31ST AVE ASTORIA NY 11106
TEL: 845-626-2938	TEL: 516 565-2393	TEL: 718 626-0506
FAX: 845 626-8636	FAX: 516 565-2097	FAX: 718 626-0458

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА: SRNYFCU @AOL.COM
ІНТЕРНЕТ: WWW.SELFRELIANCENY.ORG
ПОЗА НЬЮ ЙОРКОМ ДЗВОНІТЬ БЕЗКОШТОВНО: 1-888-SELFREL

ВЖИВАЙТЕ RELY-ON-US 24/7
ЩОДОБОВИЙ ТЕЛЕФОНІЧНИЙ ДОСТУП ДО ВАШИХ РАХУНКІВ

*ВІДСОТКИ НАРАХОВУЮТЬСЯ У РІЧНОМУ ВІДНОШЕННІ І МОЖУТЬ ЗМІНЮВАТИСЬ БЕЗ ПОПЕРЕДЖЕНЬ., ** МІНІМАЛЬНИЙ ВКЛАД ДЛЯ ВІДКРИТТЯ СЕРТИФІКАТІВ - 500 ДОЛЯРІВ., ПРИ РОЗІРВАННІ УМОВИ НАРАХОВУЄТЬСЯ ШТРАФ. ЗВЕРАЙТЕСЬ У ВІДДІЛ ЧЛЕНСЬКИХ ПОСЛУГ ДЛЯ ДОКЛАДНІШИХ ІНФОРМАЦІЙ.

Життєвий шлях Ірени Щерби-Маланчук

Першого листопада 2004 року закінчилася життєва мандрівка моєї дорогої дружини Ірени Щерби-Маланчук. Покійна залишила по собі написаний власноруч її життєпис, який ласкаво прошу помістити у „Свободі".

Петро Щерба,
секретар 173-го Відділу УНСоюз
Вілмінґтон, Делевар

Я народилася 28 листопада 1925 року в Перемишлянщині, де мій батько, Григорій Маланчук, учителював. Була наймолодшою в родині, мала двох братів і дві сестри. Коли батько пішов на емеритуру, родина переїхала до Винників біля Львова, я доїжджала, як багато інших, поїздом до Львова, до школи. Батька вибрали головою „Рідної школи", він організував всіх по матурі студентів та учителів і закладав вакаційні заняття для дітей, де вивчали історії України, літературу, спів. Підготував театральну виставу „В чужому пір'ї", яку ставили два рази у Винниках та їздили з виступом до сусідніх сіл Підберізець та Підбірців. Брат Ярослав створив у Винниках мандолінову оркестру, яка супроводжувала спів дітей. Батько наш помер в 1937 році. Громада справила йому величний похорон. Мама, Іванна, залишилася жити на малій вдовиній пенсії, але дальше посилала мене і старшу сестру Славу до Львова, до школи.

Війна розкидала родину Маланчуків в різні сторони. Хтось з добрих приятелів порадив мені навчитися друкувати на машинці, що потім в житті придалося.

Коли надходили другий раз до Галичини більшовики, хто тільки міг – подався на Захід. Я в той час гостювала у приятельській священичій родині. Мама через знайомих передала: „Їдемо на Захід". Отак я з приятелями поїхала на Захід, з надією, що зустрінуся з мамою. В розгарі мандрівки через Польщу, Словаччину, хоч нас було багато людей, всі опікувалися одні одними. Опинилися в Австрії, в Грацу, в дерев'яних бараках, по таборах. Мене забрали до праці у фабриці танків. Праця була тяжка, а ще до того летіли на голову бомби – або совєтські, або американські. Треба було втікати дальше, і ми громадами, через Альпи, подалися на полудневий захід і вже перед закінченням війни, в 1945 році, опинилися в Пінцґав, коло місцевости Цельамзее, де вже нас застали американські війська. Ми ще такого війська в житті не виділи: кидали нам шоколяди, папіроси, сміялися та махали руками...

В тому місті нас багато дісталися до якихось „баверів" на переживання по стодолах, і там ми святкували Великдень 1945 року. З нами було багато священиків і вони роздобули дозвіл відправляти Богослуження в каплиці п. н. „Харітас", де монахині виховували недорозвинених дітей. Негайно утворився хор, знайшлися дяки й ми співали „Христос Воскресе", заливаючись слізьми.

Закладали якісь комітети. Питає мене один адвокат, чи я вмію друкувати на машинці. – „Вмію". – „Прийдіть туди й туди – будете мати працю!". Це був Український Допомоговий Комітет в Цельамзее. Я не знала як тішитися... Цей пан виїхав до Австрії поїздом з меблями, спокійно перевіз свою родину, давав мені писати свої речі (я вже вміла говорити й писати перфектно по-німецьки), але не дав ані одного яблучка, і я весь час була голодна...

Перебувала я в Австрії до 1947 року, коли мною зацікавилася одна американка з ІРО. Відшукала мою маму в Німеччині – вистаралася для мене дозвіл переїхати тяговим поїздом, в яких перевозили фолькcдойчерів до родин в Німеччині. А той мамин табір наступного тижня переносили до Байротського українського табору „Леопольд Касерне", і там я вже дещо довше замешкала. Зголосилась співати в хорі, яким диригував композитор Іван Недільський, познайомилася з багатьма людьми. Мені тут було добре!.. Ще не встигла розглянутися – кличуть мене до праці в Головному бюрі ІРО... Що вмію?.. Вмію друкувати на машинці... Там я працювала до липня 1949 року.

В тому часі українці з Америки почали висилати т. зв. афідавіти, щоб ми могли виїхати до Америки. Я потрапила в число тих щасливих... Почалися перевірювання – лікарські, політичні через „FBI" і так я опинилась у Філядельфії... І треба було знову йти до фабрики... Одні одних тягнули, бо треба було також заробити на кусок хліба... Я записалася до катедральної парафії на Френкліні і почала співати в хорі під дириґентурою Івана Задорожного. О, що то була за радість!

Але фабрика мене мучила... Добре, що знайшлися приятелі, які порадили мені переїхати до Вільмінґтону, Дел., де я дістала працю – теж у фабриці, але вже в лябораторії... Тут я також записалася до парафії св. Миколая і співала в церковному хорі, яким дириґував Ярослав Кушнір. Тим часом до Америки, до Філядельфії, приїхала моя мама, Іванна Маланчук, і мій брат Зенон, то я до них їздила майже щотижня.

У Вільмінґтоні парафія св. Миколая була мала, і всі знали одне одного. Там я й познайомилася з Петром Щербою, і ми 30 червня 1954 року побралися. Чоловік мій добрий. Дістався до Вільмінґтону, бо тут мав стрийка. Сам походить з Бродівщини. Був бійцем УПА.

В нас народився 10 червня 1955 року син Євген. Я перестала працювати, щоб виховувати сина по-українськи. Коли він дещо підріс, я кілька років вчила дошкілля при парафії, потім також вчила дітей української мови і співу. Діти мали величезну радість, виступаючи на парафіяльних імпрезах.

В жовтні 1958 року ми заснували у Вільмінґтоні Союз Українок. Було нас 13. Я була першою секретаркою, потім займала різні референтури і все була активною: укладала сценки, провадила хор, дописувала до журналу „Наше життя". Я мала ту гордість, що для Союзу Українок, на мою адресу, прийшла телеграма від губернатора штату Делавар перед відкриттям пам'ятника Тараса Шевченка у Вашінґтоні. Я це подала до англомовної частини „Нашого життя".

По приїзді до Америки, довідавшись про УНСоюз на одних зборах Філядельфійської округи, я була приємно здивована і вирішила вписатись в члени згаданого УНСоюзу. Протягом довгих літ у 173-му Відділі виконувала працю касира і з того Відділу була делеґаткою на кількох Конвенціях УНСоюзу. Працювала для Союзу і раділа союзовими успіхами.

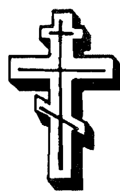
Мій син виріс, закінчив „гайскул" і поїхав на студії до університету в Норт Каролайні. Хата моя опустіла...

Я вже добре вивчила англійську мову... і здивувала свого чоловіка та всіх знайомих, коли виповнила аплікацію на працю в банку „Делавер Траст" і була прийнята. Там я допрацювала до пенсії.

Мій син закінчив студії з відзначенням. Дістав державну працю в околиці Філядельфії. Згодом перейшов до іншої фірми, дістав ще ліпшу платню. Зробив „мастер деґрі" у Філядельфійському університеті. Оженився, придбав мені двоє внучат, мешкає в Нью-Джерзі – то ми часто з чоловіком їздимо туди. Як перед тим возили ми сина на Союзівку, до табору, там він здобував чаші з тенісу, – так тепер возимо внуків.

Свою внучку Діяну я представила дебютанткою на балю інженерів у Філядельфії в лютому 2003 році. Діяна тепер в університеті студіює фармацію. Внучок Григорій-Петро, кличуть його по-американськи Грег, ходить до „гайскул". Вчиться добре, любить плавати, з татом грає теніс, а я живу, радію внуками і для них всіх вимолюю долю...

От, як то Бабця. Так внуки мене кличуть...

В глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що 27 квітня 2005 р. відійшов у вічність на 93-му році життя наш улюблений БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

бл. п.

ФЕДІР ЗАГУМЕННИЙ

нар. 31 січня 1913 р. на Київщині, учитель середніх шкіл

ПАНАХИДА відбудеться в понеділок, 2 травня 2005 р., о год. 7:30 веч., в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn, 1600 Stuyvesant Ave., Union NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться 3 травня 2005 р., в церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі в С. Бавнд Бруку.

У смутку залишені:

доньки – ЄВГЕНІЯ БАБЕНКО-КЛЮФАС з мужем ЮРІЄМ
– НАДІЯ ЗАКАМАРОК
– КАТЕРИНА СТЕЦЮК з мужем ЮРІЄМ
син – ЕДВАРД з дружиною ЛИН
внуки – ЮРІЙ, ТАТЯНА
БОГДАН, ГАНЯ, НАТАЛКА,
МАРКО, ПЕТРО
CAROLE – ANN
одинадцять правнуків
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У 40 ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

СВ. П.

ГАЛИНИ ЄНСЕН (ПОЛТАВИ)

буде відправлена

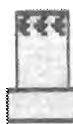
СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в суботу, 7 травня 2005 р. о год. 10-ій ранку

в українській православній церкві Всіх Святих при 11 вулиці, поміж 2 і 3 Авеню в Ню-Йорку.

Після Служби Божої запрошуємо на поминальний обід у церковній залі.

Донька ДАРІЯ ДИКА з родиною

У світлу пам'ять Михайла Федака

колишнього районового провідника ОУН на Лемківщині.

23 березня 2005 року помер у Торонто, по довгій недузі, Михайло Федак-Смирний, залишивши у глибокій жалобі дружину Марію, доньку Миросю з чоловіком Михайлом і дітьми, донькою Наталкою і сином Маркіяном, сина Мстислава з дружиною Іванкою і донями Лією і Кірею, сестру Анастазію з донькою Марією і чоловіком Іваном, та дітьм Анною, Григорієм і Александром, із сином Лешком і його дітьми, донькою Міланею і синами Ремком і Томком. Також Покійний залишив у жалобі молодшу сестру Анну з чоловіком Романом з донькою Мотрею, її чоловіком Ігорем і сином Андрієм з дружиною Юлією. Прощала у вічність пок. Михайла ближча і дальша родина розкинута по цілому світі. Останню пошану віддали пок. Михайлові представники української громадиТоронто і друзі по зброї ОУН і УПА. У вічну пам'ять Смирного виголосили промови: отець Шумелда, проф. Потічний, Мирослава Дякун, Наталка Дякун, пані Дрогобицька і Роман Мац.

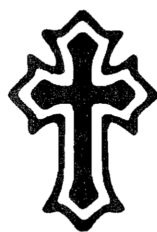
Покійний відійшов у вічність у час найбільшого відгомону боротьби в УПА у сьогоднішній Україні, коли Президент України Віктор Ющенко постійно повторював клич УПА „Воля Народові, Воля Людині" і свою промову на Майдані закінчив привітом ОУН і УПА „Слава Україні, Героям Слава", також цим привітом закінчувала свою промову Юлія Тимошенко.

На Майдані співали популярні хіти, традиційні українські пісні, а також пісні УПА, особливо бойову пісню „Лента за лентою". Багато із учасників подій на Майдані ділилися інформацією про участь своїх рідних у лавах УПА, а деякі навіть давали про це інтерв'ю до преси. Режисер Помаранчевої революції Тарас Грималюк зауважив, що народ не складав пісні про Червону Армію, а натомість зложив сотні пісень про УПА, і зробив висновок, що народ тонко відчуває, хто є його вірним борцем за вітчизну.

Найяскравішою паралеллю між борцями за Україну на Майдані і воїнами УПА в лісах і в бункрах в час і після Другої світової війни відчувалась духовна потреба при кожній нагоді молитись Богу. Їх наслідники на Майдані, разом з віруючими різних конфесій, молились за успіх Помаранчевої революції. Воїни УПА посвячували свої криївки і бункри, так як переможці Майдану посвячують свої міністерські кабінети.

Покійний Михайло без сумніву був одним із тих борців ОУН і УПА, які є співтворцями сьогоднішньої вільної України. Він прибув до Західньої Німеччини у 1948 році і не вагався повернутись рік пізніше назад на терени, в яких він воював.

Роман Мац

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в п'ятницю, 22 квітня 2005 р. відійшла у вічність на 93-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ, ПРАБАБУСЯ, СЕСТРА і СВАХА

бл. п.

КАТЕРИНА БУК

з роду СМОТРИЧ

учителька

нар. 18 листопада 1911 р. в Медиці, біля Перемишля.

ПАНАХИДА відбулася 26 квітня 2005 р. в похоронному заведенні Donovan Funeral Home, Goshan, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 27 квітня 2005 р. в St. Mary's Church, Washingtonville, NY.

Тлінні останки Покійної похоронено на цвинтарі св. Духа в Hemptonburg, NY.

У глибокому смутку залишилися:

донька	– ХРИСТИНА ПЕЛЕНСЬКА з чоловіком ЯРОСЛАВОМ
син	– ЮРІЙ з дружиною ХРИСТИНОЮ
донька	– ОКСАНА БОГОСЛАВЕЦЬ з чоловіком БОГДАНОМ
внучка	– ОЛЕКСАНДРА РАТИЧ з чоловіком РОМАНОМ
внук	– ДАМ'ЯН БУК
внучка	– НАТАЛІЯ БОГОСЛАВЕЦЬ
правнук	– МИКОЛА РАТИЧ
правнучка	– АННА СОФІЯ РАТИЧ
брат	– ВОЛОДИМИР СМОТРИЧ з Родиною у Львові
сваха	– СТЕФАНІЯ МОРОЗ

та ближча і дальша родина в діяспорі та Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на українські церковні, культурні та громадські цілі.

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого дорогого та незабутнього СИНА і БРАТА

бл. п.

ОЛЕГА КУЗЬМИ

буде відправлена

ПАНАХИДА
та ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
на могилі Покійного
в Провідну Неділю,
8 травня 2005 р., о год. 1-ій по пол.
на українському цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Родину, приятелів і знайомих просимо про молитви та участь у відправах

Мама НАДІЯ та сестра МИРОСЛАВА з родиною

Ділимось великим горем, що 13 квітня 2005 р. несподівано з Волі Всевишнього відійшла з життя у вічність, проживши тільки 16 років, наша найдорожча і улюблена ДОНЕЧКА і ВНУЧКА

СВ. П.

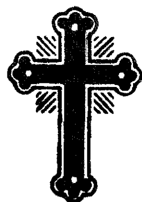
ОКСАНА БЕЛЕНДЮК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 17 і 18 квітня з католицької церкви св. Тройці у Сілвер Спрінг, Мд. Покійну похоронено на цвинтарі Gate of Heaven, Bethesda, MD.

Залишені у глибокому смутку:

батьки	– ЛІДІЯ і АРТУР БЕЛЕНДЮК
бабця і дідо	– ЛІДІЯ і МИХАЙЛО БЕЛЕНДЮК
дідо	– ЮРІЙ СОЛТИС
тети	– ХРИСТИНА БЕЛЕНДЮК з родиною
	– МАРІЯ СТОПНИЦЬКА з родиною
	– ВІРА ПОГОРЕЦЬКА з родиною
	– АННА ЮРКІВ з родиною.

Спи, дорога Оксанко, ми завжди будемо пам'ятати Твоє усміхнене личко, яке приносило нам так багато щастя і радости.

Ділимося сумною вісткою, що 11 квітня 2005 р.
відійшов у вічність на 82-му році життя
наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, ПРАДІДО і БРАТ

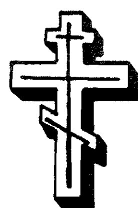
бл. п.

ДМИТРО ПИРІГ

Залишені в глибокому смутку:

дружина – АННА
сини – ВОЛОДИМИР з дружиною РОЗАЛІЄЮ
– ІВАН з дружиною ДЖИНІ
внуки – ЛЕСЯ з родиною
– МИХАЙЛО
– КЕЛИ з родиною
– КЕТИ з родиною
правнуки – ЕЙДА
– ЕМА
сестра – СТЕФАНІЯ
ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

Зі смутком і великим жалем повідомляємо рідних,
приятелів і знайомих, що в п'ятницю, 18 березня 2005 р.
відійшов у вічність мій найдорожчий
МУЖ

бл. п.

ОСИП ВАСИЛЬОВИЧ ГОЛОВАЦЬКИЙ

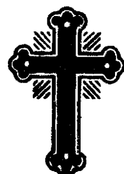
нар. 19 березня 1919 р. у с. Мотилиця, коло Тербовлі.

ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖЕННЯ відбулися 21 березня 2005 р., о год. 10-ій ранку в катедрі св. Миколая в Купер Ситі, Фльорида. Завершив відправи прот. Віктор Полярний. Прах Покійного поховано на Elmwood Cemetery, Chicago, IL.

Залишив у великому смутку:
дружину – ЕВГЕНІЮ з дітьми і онуками
дочку – ЛІДІЮ
та ближчу і дальшу родину в Америці, Україні і Польщі.

Нехай американська земля буде Йому пухом.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 18 квітня 2005 р.
відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

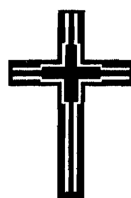
бл. п.

ВАСИЛЬ ГАВІЛЕЙ

нар. 30 травня 1912 р. у селі Дидьова, Львівська обл., Україна.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – ФЕНЮ
дочку – ЛІДУ ЯХНИЦЬКУ з мужем ЛЮБОМИРОМ
сина – ЮРІЯ з дружиною ГАЛЕЮ
внуків – ХРИСТИНУ ДЯЧЕНКО з мужем ІГОРЕМ
– д-ра МАРКА КАЧАНА
брата – ДМИТРА з дружиною ХРИСТИНОЮ
і родиною в Німеччині
сестер – МАРІЮ і АННУ з родинами в Україні
швагра – ІВАНА БУТРІЯ з дружиною АНАСТАЗІЄЮ
племінників – д-р АННУ БЛЮЙ з мужем БОРИСОМ
і сином АНДРІЄМ
– д-ра ЄВГЕНА БУТРІЯ
та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

З глибоким жалем повідомляємо, що 19 березня 2005 р.
відійшла від нас у Божу вічність на 81-му році життя
наша найдорожча і улюблена
МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

НЕОНІЛІЯ КОССАК

з дому ІВАХІВ

нар. 29 січня 1924 р. у Заруддю на Тернопільщині.

В глибокому смутку залишила:
дочок – МАРІЮ з чоловіком ТАФІКОМ
– НАКЛИЙ із сином ОЛЕСЕМ
– ІРЕНУ КОССАК з донькою НЕЛЕЮ
сестру – ОЛЮ НИКИФОРЯК з дітьми ХРИСТЕЮ,
АНЕЮ, МАРІЧКОЮ і ЕВГЕНОМ з родинами
племінників – МІРУ ЯЦКЕВИЧ з родиною
– ЕВГЕНА КОССАКА з дружиною ОЛЕЮ
– ЛУКАВІЮ ЛУКОМСЬКУ з родиною
та ближчу і дальшу родину в Америці і Україні.

Вічна Її пам'ять!

У 40-ий ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого найдорожчого
МУЖА, ТАТА, ДІДА і ПРАДІДА

бл. п.

МИХАЙЛА КОВБАСНЮКА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в суботу, 7 квітня 2005 р.
о год. 10-ій ранку

в українській католицькій церкві свв. Петра і Павла
в Джерзі Ситі.

Вічна Йому пам'ять!

Дружина – НІНА КОВБАСНЮК (ПІНЧУК)
сини – ВОЛОДИМИР з дружиною і дітьми
– БОГДАН з дружиною, дітьми і внуками
– ПЕТРО з дружиною, дітьми і внуками.

Ділимося сумною вісткою, що 13 квітня 2005 р. у Клівленді, Огайо
відійшов у вічність на 87-му році життя

бл. п.

СТЕПАН КІКТА

колишній кооператор у Ярославі, а на еміграції
довголітній провідний діяч в ділянках релігії, філателії та
Українського Музею і культури.

Похоронений в суботу, 16 квітня 2005 р. на цвинтарі св. Андрія в Пармі, Огайо.

Залишив у смутку:
дружину – ЕВГЕНІЮ
доньку – ХРИСТИНУ з мужем і
родину в Україні.

Замість квітів Покійний мав бажання
складати пожертви на Патріярший Собор у Києві.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцісляавська 973-292-9800 #3040*

ОКСАНА ТРИТЯК
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA TRYTJAK
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3071) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: OKRYS@YAHOO.COM

ЛОНГИН СТАРУХ
Професійний продавець забезпечення УНС
LONGIN STARUCH
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
tel.: 800-673-5150 • 845-626-2058
e-mail:lvstaruch@aol.com

L. Kulynych Cinematic Experience Specializing in Filming
Ukrainian Weddings and Special Events
Web.:www.UkrainianWeddings.com
Tel.: 1 (917) 848-8437

КАРДІОЛОГ
ПЕТРО ЛЕНЧУР, MD, FACC

Board Certified: Cardiovascular Disease, Interventional, Nuclear Cardiology and Internal Medicine.
Єдиний україномовний „Interventional" кардіолог в NY і NJ.
НОВІ КАРДІОЛОГІЧНІ ЦЕНТРИ
Всі основні обстеження проводяться в двох зручно розміщених сучасних офісах

776 E. Third Ave. **Roselle, NJ 07203** **(908) 241-5545**	**1432 Hylan Blvd.** **Staten Island, NY10305** **(718) 351-9292**

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

FATA MORGANA
Музика для всіх: весілля, забави, концерти, фестивалі і приватні прийняття.
***Тел. до Олексія: (609) 747-1382** або*
e-mail ok1band@yahoo.com
website:www.fata-morgana-band.com

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК

КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
- на роботі
- автомобільних
- в публічних місцях
- лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алкоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983
- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220
ECONOMY AIRFARES
Львів
675 дол.+tax (round trip)
480 дол.+tax (one way)
Київ
549 дол.+tax (round trip)
380 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply

APON RECORD CO., Inc.
P.O. Box 3082 Long Island City, NY 11103 • Tel.: (718) 721-5599
NEW VHS HISTORY OF UKRAINE

ПРИСЯГА ТА ПРОМОВА ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ – ВІКТОРА ЮЩЕНКА
VHS Apon-2008 – 2 год. 20 хв.
Ціна з пересилкою – 35 дол.

ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ В УКРАЇНІ
APON-2009 – 1 год. 20 хв.
Ціна з пересилкою – 28 дол.

ІНАВГУРАЦІЙНИЙ КОНЦЕРТ
APON-2010 – 1год. 20 хв
Ціна з пересилкою – 28 дол

До кожного відео додаємо авдіо-касету безкоштовно.

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: nsemczys@aol.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!